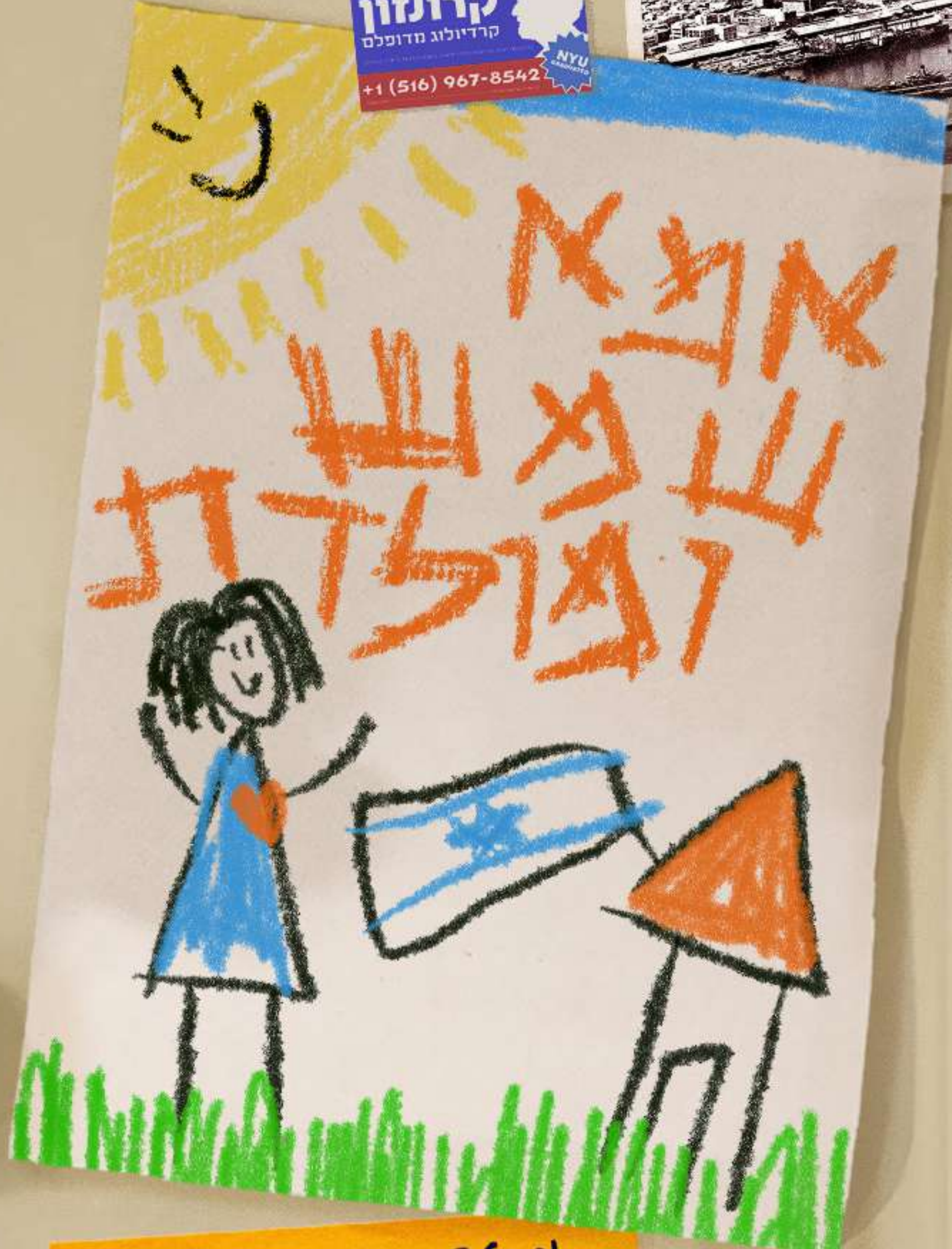


תיאטרון
באר-שבע
תיאטרון נקודה.



קרנזון
קרדיולוג מדופלם
NYU
+1 (516) 967-8542



מחנה מאור:
נועם שמואל
ויני סיבהולץ
עפ"י סיפויים מאור:
ובחן קרונצין
קימון:
נועם שמואל

עפ"י סיפורים מאת
יצחק קרונזון

מחזה מאת
נועם שמואל ויוני זיכהולץ

השחקנים

בימוי
נועם שמואל

יצחק קרונזון
אלון נוימן

דרמטורגיה
שחר פנקס

זלמן
יואב הייט

תפאורה
ניב מנור

ליזה
דורית לב ארי

מוסיקה
טל בלכרוביץ'

קרונזון הצעיר
אסף זלמנוביץ'

תלבושות
אביה בש

דובי/פיודורובסקי/קריינית רדיו/
ערביה/האחות חודורובסקי
דקלה הדר

תנועה
טל קון

ויינברג/בן גוריון/מוישה/הלמוט
רון ביטרמן

תאורה
אורי מורג

אסתר
הילה פלדמן

עיצוב ויצור בובה
גילי אולמר-קוזין ויאנה מלישב

מוליק/בבון/פרופ' שטרן
איתי חביב

הדרכת בובה
גוני פז

אשר/הכל מתוק/תלמיד
אסף זגה

עוזרת במאי
שקד שפירא

ציפורה קרמר/ד"ר קרומהולץ
ויקי כהן

ברכה שפילמן
דורון טאובר

תודה לחברת **סילמט** עבור תרומה של מוצר רפואי להצגה | תודה ל**קונסרבטוריון באר שבע** עבור השאלת הצ'לו



הצגה ראשונה 01 בינואר 2024, תיאטרון באר שבע
🕒 **שעה וארבעים דקות** ללא הפסקה

מימין לשמאל: הילה פלדמן, אסף זגה, יואב הייט, איתי חביב, אלון נוימן,
אסף זלמנוביץ', דקלה הדר, דורון טאובר, ויקי כהן, דורית לב ארי, רון ביטרמן

"שלושה הם הדברים אליהם כלתה נפש האדם בהעדרם: **אמא, שמש ומולדת**"

יצחק קרונזון, קרדיולוג ישראלי ידוע החי שנים בניו יורק, מגיע ארצה עקב מותו הפתאומי של אביו, עמו לא היה בקשר עשרים שנה. הביקור מציף בו זיכרונות מימי ילדותו בחיפה של שנות ה-50. הוא נזכר בדיירי השכונה הצבעוניים של רחוב 'גאולה', בחברו הטוב, באהבתו הראשונה הנכזבת ולראשונה בחייו, בוחן מחדש את יחסיו המורכבים עם הוריו, מתעמת עם רגשות שהדחיק ומתגעגע לימים היסטוריים שלא ישונו לעולם.

אמא, שמש ומולדת מסופר דרך עיניו של ילד מתבגר שכל עולמו הוא מגרש המשחקים החיפאי הסובב אותו. דרך עיסוק בפרטים הקטנים של החיים, נפרשים חיי הדמויות על כל הגיחוך והכאב שבהם, ולצידם גם חיינו שלנו.



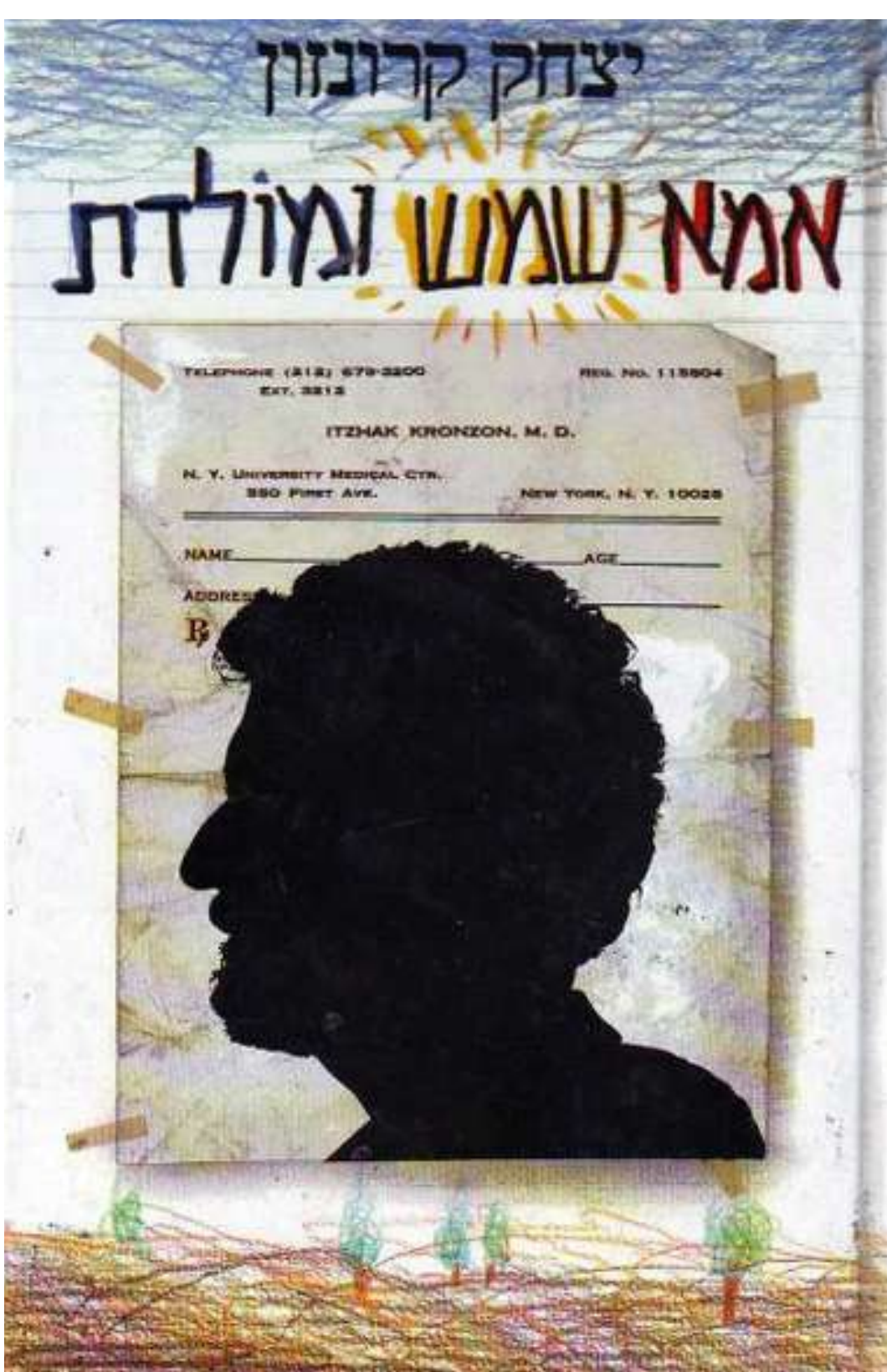




יצחק קרונזון 1939-2021

יצחק קרונזון, בנם של מהנדס בחברת החשמל ומורה לפסנתר, שעלו לארץ מליטא, נולד בחיפה בראש השנה ת"ש, 14 בספטמבר 1939. למד בבית הספר הריאלי בחיפה והיה חבר בתנועת הצופים ובתנועה המאוחדת. למד רפואה באוניברסיטה העברית בירושלים והוסמך כדוקטור לרפואה ב-1964. שירת בצה"ל כרופא בחטיבת הצנחנים הסדירה והשתתף בכמה ממבצעים. עם תום שירותו הצבאי, עבד כרופא בקופת חולים בדרום הארץ והתחיל להתמחות ברפואה פנימית וברפואת לב בבית החולים הדסה בירושלים.

ב-1971, נסע עם רעייתו, הציירת זיוה קרונזון, לארה"ב להשתלמות במשך שנתיים, נשאר שם והמשיך בעבודתו המקצועית. ברבות השנים נעשה מומחה בעל מוניטין ברפואת לב. פרסם באנגלית שלושה ספרי לימוד ומאות מאמרים בתחום התמחותו. מונה לפרופסור מן המניין לרפואה קלינית באוניברסיטת ניו יורק (1983) ואחר כך למנהל מעבדות הלב במרכז הרפואי של אותה אוניברסיטה. כמו כן, שימש פרופסור בכיר לרפואה באוניברסיטת תל-אביב, מנהל ויועץ במרכז הרפואי "אסקורט" בניו דלהי ויועץ לחברות לפיתוח ציוד רפואי. הוא אף נהיה חבר בארגון הקוסמים בניו יורק, לאחר שסיים שם בית ספר לקוסמים (1974-75).



בהמרצת חברו, המאייר דני קרמן, החל לכתוב סיפורים ולפרסמם. הראשונים שבהם, על ילדותו בחיפה, ראו אור בדבר ובדבר השבוע 1976-1977 וסיפורים נוספים נדפסו בידיעות אחרונות ובהארץ החל ב-1980. בסה"כ פרסם במשך שלושים שנה כשמונים סיפורים קצרים. את סיפוריו כינס בחמישה קבצים: "אמא, שמעש ומולדת", 1985; "מי מקבל את בלגיה", 1991; "צנתור הלב", 1996; "מסע ארוך אל תוך הלב", 2007; "כי מנגד תראה", 2010.

כריכת הספר בעיצוב דני קרמן.
צילום צללית פניו של קרונזון: חנן לסקין



מימין לשמאל: אסר זלמנוביץ, ויקי כהן



מימין לשמאל: הילה פלדמן, דורית לב ארי

כי מנגד תראה את הארץ

/ מתוך ההספד של פרופסור דן מירון לזכרו של יצחק
קרונזון שפורסם בעיתון הארץ / 24.05.21

עם מותו בשבוע שעבר של (בגיל 82) ד"ר יצחק קרונזון, מי שהיה ידוע בקרב עשרות חבריו בנפש ומאות מיודעיו כ"קוקו" לאחר שסיים את לימודי הרפואה בארץ וגם עבד בה כמה שנים כרופא קהילתי היגר עם משפחתו לארה"ב, ובחמישה עשורים של עבודה ומחקר בתחום הרפואה הקרדיו-וסקולרית נעשה אחד מגדולי הקרדיולוגים בעולם, מרפא נאמן של אלפי מטופלים וחוקר מובהק וחדשן. הוא היה אחד מהעורכים הראשיים של ספר הלימוד הרשמי של אקו-קרדיולוגיה. כמה מבכירי הקרדיולוגים בארה"ב ובארצות אחרות היו תלמידיו ונותרו דורשי עצתו עד לחודשיו האחרונים. לא היה כנס בינלאומי לרפואה קרדיו-וסקולרית שאליו לא הוזמן כמרצה וכממציא (היה ממפתחי רפואת ה"אקו-לב", היא רפואת ה"הד" המקובלת כיום). הוא הוטס לארמונות השליטים והמהרג'ות באמריקה הדרומית ובאסיה לבדוק את שועי הארץ, לקבוע דיאגנוזה ולהציע דרך טיפול. בבתי החולים הגדולים של מנהטן (לנוקס-היל ואחרים) הוא טיפל באותה מסירות בפשוטי-עם ותוך כך עיצב מחלקות קרדיולוגיות ששמן הלך לפניו. הוא הוגדר לא אחת כ"מנטור" של רפואת הלב.

כישרון, חריפות שכל, מוסר עבודה וחריצות שאין להם שיעור הצטרפו אצלו ליחס אנושי וישיר למטופל, כנות מלאה בהצגת סיכויי החולה להירפא, רצינות עמוקה, ענייניות והומור כבוש.

קוקו היה "יורד", אחד מן הישראלים שעזבו את מולדתם ופיתחו קריירה מזהירה מחוצה לה. למוסדות הרפואיים בישראל לא היו בזמנו השכל ואולי גם התקציב שהיו דרושים לשם אחיזה איתנה בו בשתי הידיים, וכשאלה, השכל והממון, הגיעו היה זה מאוחר מדי. קרונזון כבר לא יכול להתנתק מהבסיס המקצועי והמחקרי שלו בארה"ב. אבל בה בשעה הוא היה הישראלי הכי ישראלי שהכרתי. עולמו הפנימי היה

מעין תמצית מרוכזת של הישראליות. זיוה רעייתו והוא, בנו בית בישראל. ההתעניינות שלו בנעשה בארץ היתה עצומה. אורחים מישראל הגיעו לביתם ללא הרף, וכולם היו נחקרים בפרטי-פרטים על התרשמותם מן "המצב הישראלי" ברגע היסטורי זה או אחר.

שירי הזמר של ישראל משנות ה-50 וה-60 של המאה שעברה התפרצו מתוכו לצורך וגם כאילו שלא-לצורך. הוא הכיר את כולם, זכר בדיוקנות את הטקסט של כל בתיהם, שר אותם בבריטון מלא עוז. דירתם בבית קומות גדול ברחוב 86 פינת השדרה השנייה היתה מעין ישראל קטנה. שררה בה פשטות ישראלית של ראשית ימי המדינה, שום רהיטי פאר או אמנות יוקרה. זיוה, בעצמה אמנית ישראלית בעלת סגנון מיוחד לה, קישטה את הבית בעבודות של ידידיה הישראלים. העברית נשמעה שם תמיד, דיבורית, עכשווית ונמרצת. המעבר לאנגלית התרחש אך ורק כאשר לחבורה הישראלית, שהיתה מורכבת מן "קבועים" ומן האורחים, נוספה החבורה הקרדיוולוגית, תלמידיו המובהקים של קוקו שנהגו בו כבמין אב. אחדים מהם אף התייהדו במקצת והיו משתתפים בסדרי הפסח הנהדרים ששמם יצא למרחוק ושהיו, לגבי המשתתפים בהם ובני משפחותיהם, נקודת השיא השנתית של חווייתם הישראלית הקולקטיבית. הסדרים נוהלו על-ידי קוקו ביד רמה, בקפדנות ובריטואל קבוע. שירי הסדר הושרו בקול גדול במקורם (העברי או הארמי), בלדינו ובערבית, ואיפשרו לי להיזכר בסדרים של ילדותי ולהשמיע את פיוטיהם בנוסח החסידי הבסרבי שנשמר במשך דורות בצפת האשכנזית.

התנהלותו של קוקו הזכירה לי תמיד את התנהלותו של סבי, דוד אליעזר זינגר עליו השלום, בנו של מי שהיה במשך מחצית המאה החזן של בית הכנסת של האר"י.

מסביב לקוקו וזיוה נוצר "מרכז" ישראלי הומה, אולי הבולט במרכזי הישראלים בניו יורק, העיר שהיא "חצי-ישראלית", מעין מועדון של האליטה הישראלית: אנשי מקצוע בולטים בתחומיהם, אנשי כספים, אורחים מצמרת הפיקוד בצה"ל, סופרים, אמנים, אנשי רפואה ואקדמיה. המקום שפע ניצוצות והיה חיוני להפליא. קוקו סיפר על דברים מוזרים, מבדחים ואפילו גרוטסקיים שהיה עד להם בחייו כרופא; סיפר בנחת,

ללא הדגשות ובטון שנשמע כלפי חוץ יובשני, אמון על הדיוק והאיפוק, אלא שטון זה רק הגביר את כוחו הקומי של הסיפור, את ההומור ה"יבש" והמעט קודר שבו, את האירוניה הדקה שמעולם לא היתה מרושעת. הסיפורים הצחיקו ושעשעו, אבל תמיד נותר בתחתיתם גם משקע של יאוש שקט: החיים הם מעוות לא יוכל לתקון, והיחס הראוי אליהם צריך להיות עצוב־מחויך.

קוקו היה בוגר קורס של קסמים זעירים והיה משעשע את הילדים ומפיק מהם מצהלות צחוק. הוא גם היה אנין טעם שאהב לקחת את חבריו למסעדות "מעניינות" שגילו הוא וזיוה בשיטוטיהם. ועם כל זאת הוא היה גם "ליטוואק" מחמיר עד לשד עצמותיו, בן של מהנדס יהודי־ליטאי (שהיה גם טייס בחיל האוויר הליטאי הקטן בין שתי מלחמות העולם) שהגיע לארץ ישראל והתחיל את דרכו בה כפועל אחר שנאמר לו בפירוש שלא יתקבל להוראה באוניברסיטה הליטאית שבה הצטיין בלימודיו "מפני שכבר יש במחלקה יהודי אחד". בסופו של דבר נעשה לאחד מעמודי התווך של עובדי חברת החשמל. לימים התנצלה האוניברסיטה הליטאית התנצלות רשמית בפני בנו, שכבר היה רופא מפורסם. הליטאיות היהודית התגלמה אצל קוקו בדייקנות תקיפה, בחומרה מסוימת, באיפוק שהיה בו גם צל של קדרות, בזיכרון טוטאלי מסודר ומקוטלג (כזה שאיפשר לתלמידי החכמים הליטאיים לזכור את כל הטקסט הענקי של התלמוד בעל־פה), ברציונליות תקיפה, בבוז למיסטיפיקציות למיניהן, בשנאה לבזבז ולכל התנהגות "מוגזמת" או שאינה מבוססת על ההיגיון.

עם זאת, לא הכרתי אדם רגיש ממנו למצבם של חבריו. ללא אומר ודברים, או במלים מעטות שנאמרו כלאחר־יד, גילה לחבר נתון בצרה או בדיכאון שהוא מבין לעומק את מצבו ומוכן להגיש כל עזרה מתקבלת על הדעת. אני מדבר כאן מניסיון אישי. לעולם לא אשכח לקוקו ולזיוה את חסד עמידתם לצדי בימים קשים.

קוקו היה גם, ואולי בעיקר, סופר ישראלי מרתק, הדמות הבולטת ביותר ב"אקזיל־ליטרטו" שלנו. הז'אנר שלו היה הסיפור הקצר והכמו־קל, מעין הומורסקה. החיים בישראל בימים שלפני ואחרי מלחמת העצמאות היו לגביו מעיין

בלתי־נדלה של אירועים שאפשר היה לגלות בהם צד קומי או אפילו גרוטסקי. הפרטים נמסרו כאן בדיוק תיאורי טוטאלי והיו בעלי משקל רב הרבה יותר מעיצובים פסיכולוגיים של הדמויות. למשל, מאות פחיות הבירה המעוקמות שקנה האב במחיר מציאה מן השאריות שהותיר אחריו הצבא הבריטי כדי למוכרן ולכסות בדרך זו את ההוצאות ה"נפשעות" שגרם להן חג ה"בר מצווה" של בנו, אלא שאיש לא רצה לקנותן וכל המשפחה נאלצה לשתות בירה בריטית מרה ועבשה במשך למעלה משנה.

והיה כובע הקש הלבן המלוכלך קצת בשוליו של סוחר הבולים החיפאי המיוזע, שהופיע מבוהל בבית המשפחה עוד לפני שהובא האב לקבורה כדי לרכוש בפרוטות את אוסף הבולים המפואר של האב המת. וטיולי השבת בימות הצנע שהסתיימו באקראי כביכול בביקורי פתע אצל ידידים בדיוק בשעת ארוחת הצהריים ובהזמנה של בלית־ברירה אל שולחן הסועדים.

במשובחים שבסיפוריו של קרונזון העצב מציץ תמיד בעד הפתחים והחורים של ההומורסקה, כמו הגופייה שהציצה מבין הכפתורים המהודקים מדי של החולצה הצרה מדי. העצב הוא לגבי קרונזון לא הלוך רוח אלא עצם טיבם של הדברים, וזאת לא רק משום שבאמת היו חייו של הילד המתואר בחלק גדול מן הסיפורים אפופי עצב מודע ובלתי־מודע - עצב של ילד דחוי במקצת, לא יפה ולא בולט, ילד "סנדוויץ'" בין שני אחים שנחשבו למוצלחים יותר, ומי שגם לא הרשים במיוחד את חבריו ב"שכונה" (רחוב גאולה בחיפה) ובבית הספר. בעיקרו זהו עצב עקרוני ומושגי יותר. העולם עצוב מפני שכל מה שרואים בו חולף ונעלם אל תוך מרחקי הזמן. כמספר היה קרונזון דומה לאדם היושב בקרון רכבת או באוטובוס כשגבו מופנה לכיוון הנסיעה. הוא יודע, כמובן, מה הוא יעד הנסיעה ומה ימצא כשיגיע אליו, אבל הוא רואה רק את המראות הנשקפים אליו בחלון בעוד הם נסוגים אחורה, נעשים זערוריים ומטושטשים ונעלמים במרחק. סיפורי קרונזון מתקבעים ברגע שבו עדיין המראות בולטים מאוד בצורתם ובצבעיהם, אך בה בשעה הם כבר מחזיקים בתוכם את חלופיותם המהירה.

כמעט כל סיפוריו של קרונזון הם סיפורי זיכרון, המודע לכך שהדברים הזכורים, הנמסרים בחיוניות כה רבה, כבר אינם או שהם אינם מה שהיו. המספר הזוכר רחוק מכל סנטימנטליות. לעולם אין הוא מייפה דבר מן הדברים שעליהם הוא מספר. המומים והעיוותים שפגמו בהם נמסרים בהבלטה מלאה: כך הפגמים שבבני המשפחה, בייחוד האב, וכך גם הצלקות שבפניה של החברה הישראלית המתהווה.

כל אלה הם דברים חשובים שראוי לספר עליהם לא מפני שהם היו טובים ומאלפים, או להפך, רעים וראויים להוקעה, אלא מפני שהם פשוט היו, ובכך התמחש בהם הרפיון האונטולוגי של הקיימות כלשעצמה.

אגב, חברה משותפת סיפרה לי שבביקורה האחרון אצל קוקו החולה, כאשר במבוכת המצב ניסו המתכנסים למלא את החלל בסמול טוק מן הסוג המקובל, פלט קוקו את המשפט: "חברים, מדוע אנחנו מדברים על דברים כל-כך לא חשובים!"

לספרו האחרון, המכיל את מבחר סיפוריו, הצמיד קרונזון את הכותרת המקראית האלגית "כי מנגד תראה". זו מלמדת על עמדת הריחוק של האדם הזוכר, העומד מנגד, במקום שממנו אפשר עוד לראות אבל כבר אי-אפשר לנגוע שכן הדברים שעודם נראים בעצם כבר התרחקו והתפוררו. הכותרת, המעלה על הזיכרון את סיפור מותו של משה, מלמדת, כמובן, גם על עמידתו של קרונזון כישראלי "יורד", שראה את הארץ תכופות (בעשרות ביקורים) אך אליה לא בא.

אמנם, ישראל של ילדותו ונעוריו, שאותה זכר בחיוניות מדהימה, לא היתה טובה ונוחה כל כך וקרונזון נזהר שלא להפליג בשבחיה. עם זאת הוא אינו יכול להינתק ממנה, וזאת למרות שכל מפעלו, כרופא עתיר הישגים, הוקם מחוץ לישראל. בניו יורק אף ניהל ביד רמה את חייו וגידל את ילדיו. אבל הוא נותר "גולה". זיכרון הפלדה שלו נעשה גם לשלשלת רתוקה לרגליו ללא שיוכל לנתקה. נפשית הוא יכול לצעוד עד לאותו מרחק שהתירה לו השלשלת, ואז היה חייב ליסוב על עקביו.

על משה נאמר כי "לא ידע איש את קבורתו עד היום הזה". קוקו ציווה לשרוף את גופתו ולפזר ברוח את אפרו. עוד

החלטה של הרציונליסט הבלתי־מתפשר, מי שנפגש עם המוות מאות פעמים והבין לעומק את האינות שבו ואת הכסילות שבאשליית הקיום לאחריו. כך לא יהיה קבר שאוכל לפקוד אותו. כמו האפר גם דמעתי תחלוף עם הרוח.

שלום לאפרך, חבר יקר. כמו שהיית בחייך אתה גם עכשיו זיכרון בל־יימחה.



רון ביטרמן



מימין לשמאל: אסף זלמוביץ', דקלה הדר

הפקת חייו

/ דבר המחזאי והבמאי **נועם שמואל**

בנובמבר 2005, בזמן לימודי לתואר בבימוי ב"דרמה סנטר לונדון", כתבתי מכתב באנגלית לסופר יצחק קרונזון ושלחתי אותו באמצעות דואר אלקטרוני. במכתבי ביקשתי מקרונזון את הרשות לעבד את סיפורו "ילד מחרבן" - לסרט קצר.

הסיפור היה אחד מתוך שבעה-עשר סיפורים קצרים שאוגדו יחד בספר שהפך לפריט אספנים, וצבר לו עדת מעריצים בקרב קוראיו: "**אמא, שמש ומולדת**" שמו. בעתיד, כך קיוויתי, אוכל לפתח את "ילד מחרבן" לסדרת טלוויזיה או לסרט באורך מלא עפ"י יתר הסיפורים מהספר. "אני יודע שמדובר בתוכניות לטווח רחוק, אבל כל מסע מתחיל איפשהוא..." חתמתי את מכתבי, וציפיתי בשקיקה לתשובתו של הסופר.

הסיפורים של יצחק קרונזון היו עבורי סיפורי "מיתולוגיה" ישראלית משעשעת ומרתקת. לא פעם ישבתי בסלון הלונדוני של דירתנו השכורה עם חברותיי הקרובות דורין יוחננוף ודפי לויאב, וקראנו בו יחד את הסיפורים מתוך "**אמא, שמש ומולדת**". את הסיפורים הכרנו כמעט בעל פה, התענגנו על כל פרט ופרט עלילתי, התפקענו מצחוק מכל רגע קומי, וליבנו התכווץ בהזדהות עם הגיבור בכל רגע של מפח נפש.

הספר הוציא אותנו למסע מרגש ומשעשע בשנות הארבעים של פלשתינה ושנות החמישים של מדינת ישראל, כאילו היו אלה שימורי זיכרונות מדוקדקים שהונחו בקפסולת זמן ייחודית.

קרונזון, שעבד בזמנו כקרדיוולוג בכיר במעבדת הלב של אוניברסיטת NYU, קיבל את מכתבי וענה לי מיד. הוא הודה באנגלית על פנייתי ושמח שנשביתי בקסמו של סיפור "המתאר אירועים ואווירה במדינה שנעלמה שנים רבות לפני שנולדת, על אף שמקום ההתרחשות של הסיפור עדיין קיים". קרונזון הזמין אותי לחייג למרפאתו ב-20 בנובמבר 2005, כדי לשוחח על הרעיון שלי, וכך עשיתי, בשיחת טלפון בין לאומית

שעלתה לי, במונחים של סטודנט צעיר, הון תועפות. במהלך השנים עמדנו בקשר שהלך והתהדק, במיוחד לאחר שחברתי לשחקן והמחזאי יוני זיכהולץ, שקרא את **"אמא, שמש ומולדת"** בעידודי והתאהב בו כמוני.

הוא התניע תהליך כתיבה של מחזה שהלך והבשיל במפגשים שקיימנו, פעל במרץ וביצירתיות ולא נח לרגע על מנת לפתח ולקדם את הפקת המחזה בנחישות, עקשנות ורגישות - יוני התגלה כשותף עם כוחות-על לכתיבה, ועם אמביציה הפקתית חריגה ונדירה. בכל פעם שסיימנו דראפט, היינו שולחים את הטקסט לעיונו של קרונזון שקרא את המחזה ועקב בעניין רב אחר התפתחותו תוך שהוא מעיר ומדייק כדרכו את הכתוב, ומקבל בהבנה את השינויים שנעשו בסיפור המקורי, בכדי ליצוק בו דרמה תיאטרלית.

"זה יצא בכלל לא רע!" שיבח באיפוק בתגובתו הראשונה. "אני מקווה שתצליחו למכור את הרעיון לאחד התיאטראות בישראל, אך גם אם לא, אני מודה לשניכם על ההתעניינות והמאמץ" כתב בהזדמנויות חוזרות ושונות.

שנים עברו, יוני ואני דפקנו על כל דלת אפשרית בניסיון למצוא למחזה בית אך, כפי שקורה לעיתים בעולם התיאטרון והאמנות, היה זה מסע ארוך ולעיתים מאכזב. החשש שמא יצחק לא יזכה לראות את הצגת הבכורה עלה לא פעם בהתכתבויות בינינו והוא אף התייחס לכך בהומור ובסרקזם האופייני לו: "צעיר - כבר הייתי. אני מזדקן כל יום - ביום נוסף, ומתקרב באון לקראת הפקה נוספת. אולי אפשר יהיה לארגן את הצגת הבכורה קרוב ככל האפשר למועד ההלוויה שלי, כך שאוכל להיות בסביבה בשני האירועים. זה יכול להיות אלמנט חשוב בשיווק ההצגה (ואף של ההלוויה) ויחסוך את הצורך וההוצאות של שתי הנסיעות".

במאי 2021, בעיצומה של מגפה עולמית, נפטר יצחק קרונזון, בן 82 היה במותו. מאיר שליו הספיד אותו בטורו בעיתון הארץ: "לשמחתי לא נזקקתי ליכולתו הרפואית - הוא היה רופא לב דגול - אבל נזקקתי בהחלט ליכולתו הספרותית. לא כל הסופרים זוכרים שתפקידם המקורי והראשוני הוא לספר סיפור, ופרופ' קרונזון היה מספר בחסד עליון. פגשתי, שמעתי וקראתי אותו. הייתה לו הבחנה נפלאה ללב האדם - אולי צריך להיות קרדיוולוג לשם כך - והיה אחד הסופרים הכי

מצחיקים שקראתי מימיי. במותו של קרונזון אבד לספרות העברית חבר מיוחד במינו. בין היתר, משום שבכל מה שנוגע לצחוק, אי־אפשר לרמות, ולא להסתתר מאחורי פוזות, סמלים ופרשנויות. הסופר עומד בו למבחן אכזרי ופסקני - האם הקורא פרץ בצחוק רם בקריאת ספרו, או לא. קרונזון הצחיק אותי ואחרים עד כדי עוויתות ודמעות. אני מתעצב ומצטער על מותו.

השנים חלפו, ואיתן גם הנהלות חלק מהתיאטרונים, כך קרה שבשנת 2022 יצרה אתנו קשר המנהלת האמנותית של תיאטרון באר שבע, שיר גולדברג, יחד עם הגברת רות טון-מנדלסון שעמדה בקשר עם אלמנתו של יצחק, זיוה קרונזון.

לשמחתנו הזכויות לעיבוד הספר למחזה היו בידיהן והן הציעו לנו להעלות את המחזה על במה ישראלית. בליוויה המסור של הדרמטורגית שחר פנקס ושל צוות יוצרים ושחקנים מהטובים בארץ, אנו נרגשים להפיח סוף סוף חיים במחזה הזה. רחוב גאולה בחיפה יקום לתחיה ואיתו שלל הדמויות הססגוניות: מוכר הממתקים "הכל מתוק", אדון ויינברג המורה לבר מצווה, גברת פיודורובסקי המורה לצ'לו, האחות חודורובסקי, ד"ר קרומהולץ, אשר ילונצקי - "ילד הפלא", הנערות ברכה שפילמן וציפורה קרמר, הכלב דובי, וכמובן משפחת קרונזון על שלל סיפוריה ונפלאותיה.

יצחק קרונזון, לצערנו הרב, לא יזכה לראות את היצירה הבימתית החוגגת את סיפוריו וכתיבתו. אולי זהו צחוק הגורל, וההמשך הטבעי של החמלה שאתה חש כקורא כלפי יצחק הילד ויחסיו עם הסביבה. כנראה שהקלישאה "כל דבר בעתו" מוכיחה את עצמה מחדש וההפקה יוצאת לאוויר העולם בתום שנה של שסע חברתי קשה כל כך בחברה הישראלית, שסע שבחן מחדש את יחסי האזרחים עם המדינה והעלה לכותרות דיון על החיבור עם מדינת ישראל ועל שאלת הירידה מהארץ. החזרות נערכו במהלך מלחמת אוקטובר 2023 שטרם זכתה לשם רשמי, אך הצליחה לאחות את השסע ולאחד מחדש את השורות. הנושאים והשאלות העולים מהמחזה מעולם לא היו רלוונטיים יותר.

את סיפוריו היה נוהג קרונזון לחתום במבט מפוכח אל העבר, תוך ציון עובדות על מה שעלה בגורל גיבוריו. אני ברשותכם אמשיך בדרכו: במהלך החזרות להצגה, מירב אשתי ואני, רכשנו דירה בתל אביב. על ההמחאה הבנקאית שמסרתי במעמד החתימה היה חתום לא אחר מאשר "עמרי קרונזון". כששאלתי את הבנקאית האישית שלי האם יש קשר לקרדיולוג המפורסם התברר שהם קרובי משפחה, וכך - כל הדרכים בסופו של דבר מצטלבות. החיים אמנם הובילו אותי אל תוך הקרביים של התיאטרון הישראלי, אך אין לדעת מה צופן העתיד. יוני ואני אולי עוד נהפוך יום אחד את **"אמא, שמש ומולדת"** לסרט, שהרי "כל מסע מתחיל איפשהוא..."



מימין לשמאל: הילה פלדמן, איתי חביב, דקלה הדר, אלון נוימן, רון ביטרמן, דורון טאובר

הבית, המולדת, והשמש הוא השמש...

/ דבר המחזאי יוני זיכהולץ

את נועם שמואל היכרתי לראשונה ב-2009, כשביים בתיאטרון הקאמרי את המחזה הראשון שלי "ע' 70" שכתבתי עם שי להב. החיבור לנועם היה מייד ומוספר שנים אחר כך, ב-2013, הוא הניח מולי את הספר **"אמא, שמש ומולדת"**, "קח, תקרא, תתחיל מילד מחרבן" ואכן שם התחלתי והמשכתי ונשאבתי אל העולם הציורי כל כך של יצחק קרונזון. הייתי בן 36, רחוק מביתי החיפאי כבר שמונה עשרה שנים וקרונזון, במיומנות של לוליין מילים, החזיר אותי אל ילדותי בחיפה. אל המוזיקה שאהבתי ויצרתי בשנות התבגרותי עם הלהקה שלי "לבן חודר", אל חדר החזרות "גאיה" שבמדרחוב נורדאו, אל חוף הקזינו, דדו ובת גלים, הים והגלישה ואל הברזלים של תיכון עירוני ג' בשכונת ילדותי נווה שאנן.

דילגתי עם סיפוריו דרך אוניות מפרץ חיפה, רחוב גאולה המיתולוגי ומגרש הפועל הישן, שם גם שיחקתי בילדותי לא פעם, אל העיר התחתית וריחות הבורקס, פלאפל הזקנים של ואדי ניסנאס והכנאפה של אחרי עם אבא שלי. אל איצטדיון קריית חיים הישן ושבתות הדרבי הלוהטות, אל בנק לאומי ברחוב הנביאים, שם עבדה אימי ושם הייתי רוכש בחיל ורעדה את הסנדוויץ' פסטרמה מידי של לא אחר מהאליל של כל ילד זב חוטם ואוהב כדורגל בחיפה - הקשר המיתולוגי של מכבי, ברוך ממנו. וזאת, למרות שהלב שלי היה נתון לאהובתי הנצחית, האחת והיחידה-הפועל חיפה עוד מימי מנחם שבח דרך רובי יאנג האגדי, רונן רוקמן ואבי קאופמן ועד ג'ובאני רוסו (לפני שהפך לירוק) ועזמי נאסר.

קרונזון סחף אותי ומיד אמרתי לנועם שאני הולך אתו על זה. כתבנו במרץ ולאחר מספר חודשים עמדנו מול תסריט קולנועי עתיר תקציב והבנו שאין שום סיכוי שנצליח לגייס את הסכום הדרוש להפקתו. החלטנו לעבד אותו לבמה והתחלנו

במסע מפרך של מציאת בית עבורו בתיאטרון הישראלי. המסע היה ארוך אל תוך הלילה, מעט תקוות והרבה אכזבות, במהלכו הלך יצחק קרונזון האהוב לעולמו ולא יזכה, לצערנו, לראות את מילותיו מקבלות חיים על הבמה. המסע הזה זימן לנו את הבית המופלא של תיאטרון באר שבע בהנהגתם של המנהלת האמנותית שיר גולדברג, מנכ"ל התיאטרון שמוליק יפרח, רותי טון האישה והאגדה והדרמטורגית שחר פנקס, שהלכה איתנו יד ביד ולא ויתרה לנו לרגע. אני מודה שלא עבדתי מעולם עם תיאטרון באר שבע ומודה שאני מצטער על כך, כי נתקלתי בחבורת אנשים חולמת, אוהבת, מלאת כישרון ותשוקה שנותנת לנועם ולי חופש פעולה מלא להגשים את חלומנו היצירתי.

העבודה עם פרטנר לא זרה לי מעבודתי בעולם הקולנוע והטלוויזיה וגם במחזות שהעליתי במשותף עם שי להב בקאמרי ובמקומות נוספים. אבל נועם מבחינתי, הוא לא רק פרטנר, הוא גם שותף ומורה אמיתי ומבלי שיהיה מודע לכך, הוא מעניק לי שיעורים במהלך החזרות בדיוק כמו השיעורים, הבלתי נשכחים על בנות המין היפה, שהעניק אשר ילונצקי, ילד הפלא מרחוב התבור, לקרונזון בילדותו.

בחדר החזרות נחשפתי לתשוקה הבלתי נגמרת של נועם לבמה ואל יכולתו הממזרית לקחת את המילים ששזרנו עם שפה קולנועית לגמרי. אין תענוג גדול יותר מלקבל השראה מהפרטנר שלצידך וזה נכון בעבודה בדיוק כמו באהבה. אני מודה לנועם על כך ומודה לבית האוהב והתומך של תיאטרון באר שבע שקפץ אתנו למים והלך עם כל השיגעונות שלנו ועם ההפקה היקרה ובעצם מגשימים לנועם ולי חלום בן עשר שנים. האחראים על הדמע והצחוק, הם 11 השחקנים המופלאים שלנו. לא יכולתי לדמיין חבורת מוכשרים אחרת שתגשים את מילותינו על קרשי התיאטרון, אנסמבל מקצועני וקרקסי, רגיש ומלא כישרון ויופי, תודה לכם.

וכמה מילים אחרונות - את הבית שלי ברחוב הגליל 91 בנווה שאנן בחיפה עזבתי לטובת העיר הגדולה לפני 28 שנים. והבית הרי הוא היכן שהלב נמצא, ואת ההצגה פותח מונולוג של יצחק קרונזון הבוגר, הקרדיוולוג הניו יורקי, בו הוא ספק שואל ספק תוהה - "הביתה? מה זה הביתה? איפה זה? אין לי תשובה ברורה..."

אולי זו שאלה שמלווה את כולנו כל חיינו, בטח בתקופה הכה מורכבת שהעם שלנו נמצא בה - מהי מדינה? מהו בית? מהי שייכות? תודה לך יצחק קרונזון שהחזרת לעולמי התל אביבי המהיר והבועט את בית ילדותי והתבגרותי החם, המחבק והאוהב על כל כובד יופיו וזיכרונותיו. תודה על אמא ליזה שלך ואבא זלמן, אתו לבסוף סגרת מעגל, תודה על המולדת שלך, שלנו, שכך כך אהבת גם כשהתרחקת ממנה אלפי קילומטרים, ותודה לך על השמש, הן השמש....



מימין לשמאל: אסף זגה, אסף זלמנוביץ', אלון נוימן, דקלה הדר

החלת משטר הקיצוב והצנע

כבר במהלך מלחמת העצמאות, באביב של שנת 1949, החליטה ממשלת ישראל בראשות דוד בן-גוריון להחיל משטר של צנע. עיקרו, בשלב הראשון, היה קיצוב במוצרי המזון ובמצרכים בסיסיים, ולאחר מכן גם קיצוב במוצרי הלבשה והנעלה. המדינה הצעירה, שעמדה לקראת סיום עימות הדמים הקשה עם שכנותיה, החליטה לפתוח את שערי העלייה שהיו חסומים בימי הבריטים ולקבל המוני עולים, בעיקר פליטי שואה ויהודים מארצות ערב והאסלאם. רוב העולים באו ללא רכוש, והיה צורך לקיימם, לדאוג להם למזון, לביגוד, לפרנסה ולמגורים ולו ברמה המינימלית. צרכיה של המדינה היו אמיתיים, וגם הקשיים הכלכליים שהיא עמדה בפניהם, בוודאי לאור המצב הכלכלי העולמי בעקבות מלחמת העולם השנייה. משטר של קיצוב הוחל בארץ ישראל גם בימי המלחמה, על ידי השלטונות הבריטיים, ובריטניה שלאחר המלחמה הייתה נתונה במחסור מובהק. יחד עם זאת, למשטר הצנע במדינת ישראל הצעירה היה גם יסוד פוליטי ואידיאולוגי. הרצון לגבש את החברה, לגייס את האזרחים למטרה משותפת, וסדר היום הסוציאליסטי שקידם תפיסה בסיסית של שוויון, הסתפקות במועט והתרחקות מחומרנות, מילאו תפקיד מרכזי בעיצוב משטר הצנע ובהחלתו בשלב כה מוקדם בחיי המדינה. כך נקבעו מכסות של מזון לנפש, למבוגרים, לילדים ולתינוקות. המכסות היו צנועות מאוד, והאזרחים חויבו לקבלן לאחר שנרשמו אישית בחנויות מזון (מכולות וצרכניות) באזורי מגוריהם. פנקסים אישיים ותלושים שימשו את הרשויות כדי להפעיל את המשטר. הוטל גם פיקוח מטעם הממשלה הן על הספקים וחנויות המזון והן על האזרחים..

מדינת ישראל הפקוח על המזונות

מנות קצובות יולי 1948

סוכר לבן
750 גרם למבוגר, המחיר - 65 מיל המנה
1000 גרם לילד, המחיר - 85 מיל (1 ק"ג)
על החנוני לנקב בכרטיס המזון את החלוש מס' 1 של סוכר לחודש יולי.
לנשים הרות - לפי החלושים של הכרטיסים המיוחדים - הוספת של 400 גרם

קמח לבן
1000 גרם לנפש
המחיר כלי אריזה - 120 מיל המנה (1 ק"ג)
המחיר באריזה - 142 מיל המנה (1 ק"ג)
על החנוני לנקב את החלוש מס' 1 של קמח לחודש יולי.

מרגרינה
400 גרם לנפש (1 חבילת כ"א 100 גרם)
מחיר החבילה של 100 גרם - 35 מיל
על החנוני לנקב את החלושים מס' 1, 2, 3, 4 של מרגרינה לחודש יולי.

שמן מאכל
250 גרם לנפש
המחיר - 100 מיל המנה (250 מיל הק"ג)
על החנוני לנקב את החלוש מס' 1 של שמן לחודש יולי.

גבינה אוסטרליה
1 חבילתה של 333 גרם לילד
המחיר - 150 מיל החבילה
על החנוני לנקב את החלוש מס' 1 של גבינה אוסטרליה לחודש יולי.

במקומות שפרס חולקו בהם סוכר וקמח לחודש יולי ידרשו
כל צרכן בחודש יולי מנה כפולה של שני המצרכים הנ"ל

דרוש מנות המזון הקצובות שמור על חלוקתן הצודקת!

מנות קצובות יולי 1948, מדינת ישראל/הפקוח על המזונות | אוסף האחים שמיר

^^



אל תתן יד ליד המורמת עליך! אל תקנה בשוק השחור!

המדינת הממשלתי
שרותי המודיעין
סמיר
הדפס ע"י מחלקת המודיעין
2/244

אל תתן יד ליד המורמת עליך! אל תקנה בשוק השחור! 1949 | המדפיס הממשלתי, שרותי המודיעין, אוסף האפמרה - הספרייה הלאומית

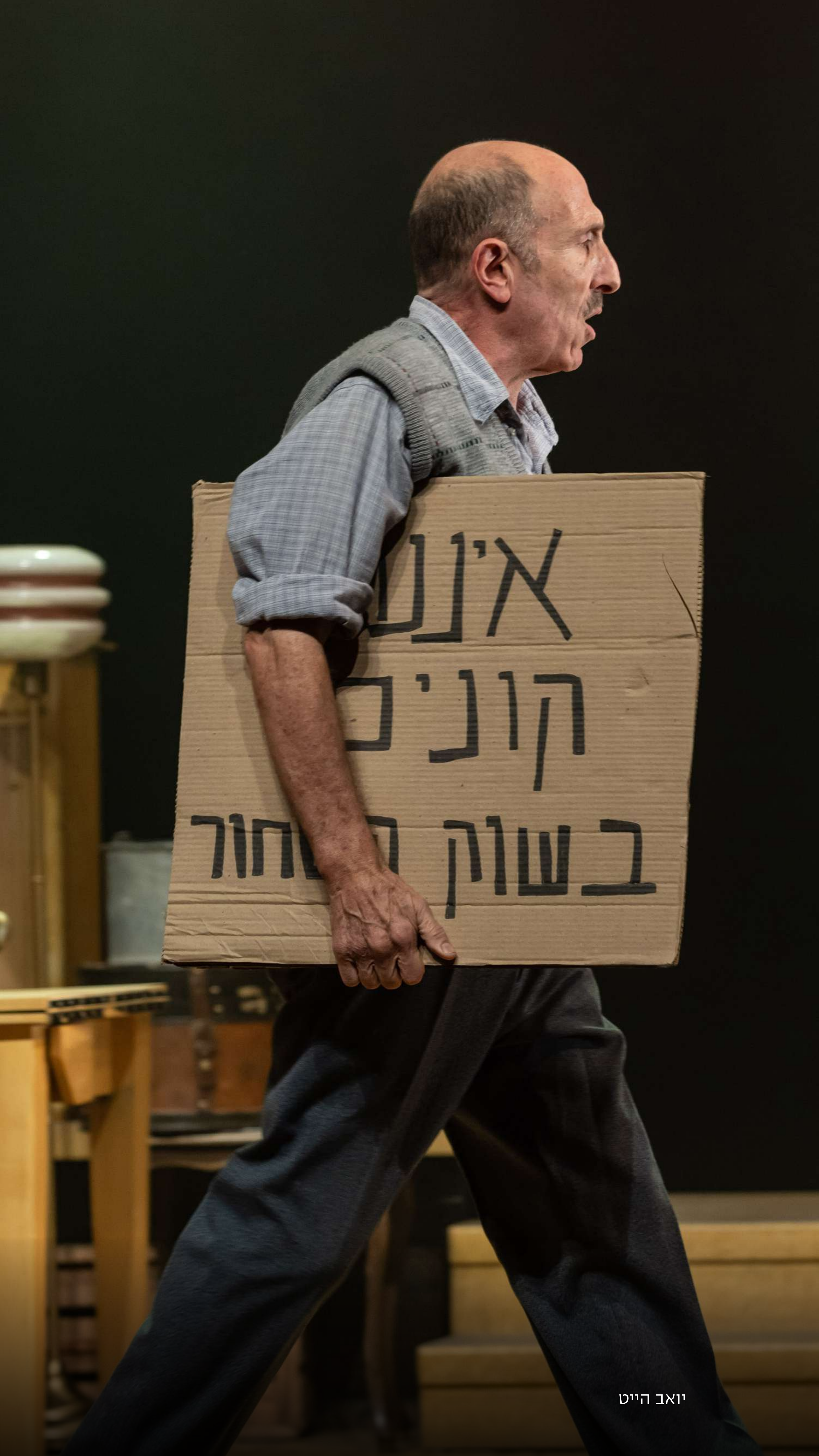
v v

ימי הצנע ופריחת השוק השחור

ככל שמצב האזרחים הוחמר, תזונתית, בריאותית ומורלית, כך עלה ופרח השוק השחור. אם בשלב הראשון של החלת משטר הצנע הייתה היענות טובה מצד האזרחים שגילו הבנה לסיבות הלאומיות לצנע והתגייסו לשתף איתו פעולה, הרי שבהמשך היו הדברים פחות פשוטים. ההידרדרות באיכות המוצרים ובזמינותם העלתה מאוד את ערכם של המוצרים, והפיתוי לפנות לשוק השחור איחד בין מוכרים וקונים. סוחרים מכרו "מתחת לדלפק", אזרחים התפתו למכור מוצרים שקיבלו בהקצבה, וגורמים ספקולנטיים ראו הזדמנות לעשות רווחים גדולים.

עקרות הבית ידעו שבשוק השחור אפשר לא פעם להשיג את מה שחסר בחנויות. לעתים המחסור היה מנהלי, כלומר הייתה סחורה אך היא לא הגיעה לצרכנים אם מסיבות של תקנות ואם מסיבות אחרות, ואפילו בגלל שחיתות של חוליות בשרשרת האספקה. בתחילה, עם ההתגייסות הלאומית והאידיאולוגית למשטר הצנע מתוך תפיסה שמדובר במאמץ של הקולקטיב, נרתעו האזרחים מלפנות לשוק השחור. עם התרופפות המשמעת ובגבור המצוקה הם עשו זאת במידה גוברת.

מצד הממשלה, התגובה הייתה הגברת הפיקוח, הן על הסוחרים והן על הקונים, שהיו ברוב המכריע של המקרים עקרות הבית, הנשים האחראיות על תזונת משפחתן. הפיקוח המוגבר היה פולשני. אזרחים נבדקו ברחוב ובאוטובוסים, ואפילו החלו ביקורים של פקחים שנכנסו לדירות הפרטיות. שוב קמה מחאה, ושוב היו אלו הנשים שהשמיעו את קולן. כוח מניע נוסף הן לצמיחת השוק השחור והן למחאה היה הידרדרות ברמת התזונה ובמצב הבריאות של רבים, בעיקר בקרב אוכלוסיית הילדים והתינוקות. הנשים לא יכלו לסבול את המצב, וכדי לספק מזון לילדיהן הן לא בחלו גם בפנייה לשוק השחור. יתרה מכך, כשהממשלה החילה קיצוב על מוצרי לבוש והנעלה, היא הוסיפה שמן למדורת המחאה וגם פתחה שדה פעולה נוסף לספקולנטיים.



אֵינֶנּוּ
קוֹנֵי
בְּשׂוּקַת הַחֹרֶף

אמא, שמש ומולדת

יצחק קרונזון / סיפור מתוך הספר "אמא, שמש ומולדת"

ימים רבים סבב אבא בחנויות המכולת של חיפה, ואת חמש-מאות-שמונים-ושבע פחיות הבירה שנותרו לא הצליח למכור. כולם סירבו לקנות, מי בגלל כתמי החלודה שעלו בהן ומי בגלל התנפחות הדפנות שפקדה את רובן. בלית-ברירה אֶחֶסְנו את כולן בתא המקלחת שבחדר-האמבטיה. כיוון שמחיר הבירה כבר שולם, היה אבא מאיץ בנו שנשתה ממנה – כדי שלא יצטרך חלילה לבזבז כסף על מיני משקאות אחרים – חלב, מיץ, קפה או תה.

כל בוקר היה כל אחד מאתנו מוצא בצד ארוחת-הבוקר שלו פחית בירה בעלת ריכוז כפול של אלכוהול. לאחר הארוחה היינו כולנו פונים לעיסוקינו בהילוך מתנדנד – גיורא לכיתה ג', אני לכיתה ח' ומוליק לטכניון. אבא מצא לבירה שימוש נוסף. מישהו מסר לו, שניתן לחפוף שיער בבירה – ומאז נעלמו מביתנו כל החפיפונים והסבונים למיניהם. במשך הזמן התרגלנו אל טעמו של המשקה. בבוקר היינו מבקשים פחית נוספת, ובערב, לפני השינה, היו מוזגים לגיורא כוס גדולה כסגולה לחלומות נעימים.

בבית היה קשה להתרחץ. ראשית, תא המקלחת היה מלא בפחיות בירה. שנית, מים מחממים רק פעם בשבוע, וגם אז פוקדים על כולנו להתרחץ באמבטיה אחת, מטעמי חיסכון. לגיורא הקטן אסור להתרחץ במים קרים, כי יש לו דלקות-אוזן חוזרות, ולכן הוא מתרחץ ראשון, כשהמים ממש חמים. מוליק הוא הבכור, ולכן הוא נכנס מיד אחרי גיורא. לי, לאמצעי, נשאר אחריהם אמבט מלא מים קרים, שחורים מלכלוך ומקציפים מבירה. אני מרטיב טיפה את הידיים ואת הפנים, יושב עירום כמה דקות על מעקה האמבט, מתלבש במהירות ויוצא. אחר-כך יש קידוש וארוחת-ערב עם פחית בירה.

גם להסתרק קשה לי. יש לי שיער קשה ומתולתל מאוד בתלתלים קטנטנים. הבירה, לדעתי, תלתלה והקשתה את שערי עוד יותר. חברה אחת של אימא, הגברת ביק, טופחת

על ראשי בכל פעם שהיא מזדמנת אצלנו וצווחת בקול דקיק, במבטא רוסי: "בחיי, קאראקול! קאראקול!" ברצון הייתי נושך את ידה, שתדע את ההבדל בין כבש לזאב (בסתר, אני חולם שיהיה לי שיער כמו לְנִיר זֵידְבֵּנְד, עם תלתל גדול שחור ורך הנופל על המצח ומכסה את העיניים, ואז, בניע ראש קליל, הוא מועף אחורה אל מקומו בבלורית המפוארת. פעם הצלחתי להדביק אחד מתלתלוני אל המצח וכמעט שנקעתי את הצוואר כשניסיתי להזיז בניע-ראש את פיסת צמר-הפלדה שלי).

בנוסף לכל אלה הריני מודה ומתוודה, שעד יום חתונתי הייתי משוכנע שקצות ציפורניו של האדם הן שחורות באופן טבעי. הנה כך, מתלוננים המורים ואחות בית-הספר, שבסדר וניקיון אני רע מאוד. פעם בחודש באה האחות חודרובסקי לבדוק אותנו. הציונים בניקיון ניתנים לפי מפתח מיוחד: הילדים הנקיים מקבלים 11. הילדים המלוכלכים מקבלים "11 פחות" או "עשר וחצי". ילד נורא מלוכלך, שיש לו ביצי כינים ואין לו ממחטה, מקבל "עשר ועוד". אני הוא הילד היחיד שקיבל אי-פעם "תשע" בניקיון, ויש לי על כך מסמכים. בסוף הבדיקה, בזמן שהיה מוקצב בדרך-כלל לשיחה של נושאי בריאות כמו שטיפת פירות וירקות או על הזבוב מעביר מחלות האדם, החליטה האחות לחרוג ממנהגה. היא הורתה לכיתה להשתתק, אחר-כך הזיזה שולחן לאמצע החדר וקראה בשני שמות:

יורם קורנבלום
יצחק קרונזון

יורם קורנבלום היה הילד הכי נקי. הוא כל-כך נקי, עד שהוריו, שמגהצים לו את הגרביים הלבנים, אסרו עליו לשחק איתי. האחות הורתה לשנינו לעלות על השולחן. ראיתי שהיא מביטה בי בגועל. אחר-כך פתחה בנאום חינוכי על שתי הדוגמאות שלפניה, לפיכך יכול כל אחד להבדיל בין ניקיון לבין לכלוך, בין בריאות לבין מחלה ובין סדר לבין אי-סדר. היא התחילה מלמטה, כשהיא מצביעה על חלקי גופנו ונוגעת בי רק בקצה עיפרון, מן-הסתם כאמצעי-זהירות נגד מגיפה: "הילד הנקי הולך בנעליים מצוחצחות וגרביים מקופלים ונקיים. הילד המלוכלך הולך ללא גרביים וללא שרוך בנעל ימין. הילד הנקי מחליף תחתונים כל יום, מכנסיו נקיים ומגוהצים וכפתוריו תפורים ורכוסים. לילד המלוכלך חסרים כפתורים

במכנסיו המלוכלכים ו... " (כאן היא דוחפת את העיפרון הצהוב שלה את תוך פתחת מכנסי, לקול צחוקם החנוק של הילדים, מחטטת שם רגע, ואז אומרת בשאט-נפש) "...אין לו תחתונים בכלל". וכך היא עוברת מפריט לפריט ומאבר לאבר, לשמחתו של קורנבלום המצוחצח ולכלימתי הגדולה.

לקורנבלום שיני שפן גדולות, מצוחצחות ולבנות. אני מחליט לא להראות שיניים, כי אני יודע על הפס השחור שבבסיסן ועל סתימות שלא עשו לי. אני נועל את פי וחושק את שפתי, אבל העיפרון הצהוב מנסה לחדור פנימה. היא מקרבת את פרצופה אל פניי ולוחשת אליי ברוע: "פתח, פתח". מכעס, ואולי מבושה, אני מרגיש בבטני את גרגור תסיסת הבירה. פי נפתח ושיהוק עצום של אדי אלכוהול בריכוז כפול פורץ ישר אל תוך אפה.

גברת חודורובסקי נדהמה. מאז ימי הפוגרומים ברוסיה לא חשה בעננת הסירחון ההיא, שיצאה זה עתה מפיו של ילד יהודי, אלכוהוליקן בן שלוש-עשרה. כך נכנסתי לדברי-ימי בית-ספר "גאולה", ויש אומרים, לרשומות משרד-החינוך.

מאז חלפו כבר שלושים שנה. אמא ואבא הסתלקו, וניר זידבנד, כך שמעתי, קירח לגמרי. ביום שלג אני יושב בארץ נוכרייה, יתום בן ארבעים-ושלוש, וחושב על קלישאתו של אדון ויינברג, שכטבע כל הקלישאות היא מבוססת רק על עובדות.



מימין לשמאל: אסף זלמנוביץ, אסף זגה

נועם שמואל עיבוד ובימוי

במאי, מחזאי ומתרגם. מנהל אמנותי בתיאטרון המדיטק חולון. בוגר תואר ראשון (BA) בהצטיינות בבימוי תיאטרון, טלוויזיה ורדיו בדרמה סנטר, לונדון. בוגר מחלקת התרבות של גלי צה"ל. בוגר בית הספר לאמנויות תלמה ילין. בין מייסדי איגוד בת"י, איגוד במאי התיאטרון בישראל. שימש כמורה למשחק בשיטת יאט בבית צבי ובסטודיו של האופרה הישראלית,



וכחבר בוועדה הפדגוגית של הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. חבר בהנהלה האמנותית של התיאטרון הקאמרי בין השנים 2006-2011. יועץ ומתאם אמנותי של פסטיבל התיאטרון הבי"ל הראשון והשני של תל אביב-יפו.

בין עבודותיו כבמאי- ילדים חורגים לאלוהים (ת' נא לגעת), חוות החיות, רודף העפיפונים (גם יוצר המוסיקה), אלף שמשות זוהרות, חומות של תקווה (ת' גשר), מוטרפים מאהבה (גם מתרגם) (ת' הבימה), רומיאו ויוליה, ע-17 (גם יוצר הווידאו), משחקים בחצר האחורית (גם יוצר הווידאו). גדר/ (בשיתוף הדרמה סנטר לונדון) (ת' הקאמרי), ראודה, פנתר כפול, בבצ'יק (ת' בית ליסין), הנקה ופיט, ילדי בית העץ, המסע המופלא לארץ המילים, איינשטיין, ילדיסקו, אני לא גנב, אי הילדים, בת הים הקטנה (ת' המדיטק).

יוני זיכהולץ עיבוד

שחקן תיאטרון טלוויזיה וקולנוע, במאי ותסריטאי ישראלי, יוצר הסדרות קינגים ופשע לא מאורגן (ביים את הפיילוט לסדרה והיה שותף למכירתה) בקשת 12, יוצר הסדרה זה מה יש שנמכרה להפקה גרמנית..



שיחק כארבע עונות בתפקיד הראשי בסדרה חברים של נאור (עומרי). שיחק בשטיסל (ערוץ יס), מתים לרגע, לא הבטחתי לך (ערוץ הוט). כתב וביים את סרטי הקולנוע יותר איטי מלב, אלנבי רומאנס, אול אין ו-סנולנד. מפתח את הסדרה רוחות הים על סיפור מבצע המרמרה

שתצולם ב- 2024 אותה גם יביים. כתב את אופרת הרוק שרוליק ב- 2012, ואת ע' 17 עבור תיאטרון הקאמרי **(מועמדת להצגת השנה ב- 2009)**. כתב את הצגת הילדים ארץ הגרביים האבודים (ת' הקיבוץ). יזם תרבות שעוסק במיזמי תרבות רבים בעיקר בתל אביב, הוא חלק מקבוצת יזמים המקימים בימים אלו את מוזיאון המוזיקה הישראלי הראשון בישראל וערוץ טלוויזיה חדש שיעסוק 24/7 בעיר תל אביב. לקטור קבוע בקרן הקולנוע, מרצה בבית הספר למשחק בית צבי בו למד, מרצה בחוג לתקשורת במרכז הבינתחומי רייכמן. מלווה פרויקטים טלוויזיוניים וקולנועיים כתסריטאי במאי ועורך. העביר מאות סדנאות במגזר המוסדי והעסקי ומרצה ומנחה סדנאות העצמה והשראה עבור מנהלים, צוותי חינוך והוראה, תלמידים ונוער, צעירים וקהילה. ביים, תרגם וכתב לתיאטרון אורנה פורת, תיאטרון הקיבוץ, תיאטרון גושן, תיאטרון הארצי לנוער, תיאטרון מופע, תיאטרון הנפש והפקות רבות נוספות בבתי ספר למשחק ברחבי הארץ.

שחר פנקס דרמטורגיה

בוגרת תואר שני בבימוי, החוג לתיאטרון
בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב.
שמשה כדרמטורגית בית של תיאטרון
הבימה, כיום דרמטורגית בתיאטרון
הקאמרי.



בין עבודותיה כמחזאית: בשר גבירותי ורבותי
(אנסמבל הרצליה), אבא שלי לא ציפור (פסטיבל
ישראל). אדם לא מת סתם, המאהב, אבא גוריו, סיפור
פשוט, לבד בברלין, ארץ חדשה בשיתוף שי פיטובסקי

(ת' הבימה). בין עבודותיה כדרמטורגית: הסוחר מוונציה, לא אשנא, הקמצן, סימני דרך,
מיקה שלי (ת' הבימה), תהלה, האדרת, בדמי ימיה. כנרת כנרת, חלום ליל קיץ (ת' החאן),
הוא הלך בשדות (ת' בית ליסין), בימינו לא יוצאים לדו קרב, הבא אחריו, הדירה של רוזה
בשיתוף איה קפלן. דרך השלום (ת' באר שבע), אורסטס ואלקטרה-משפט רצח (ת' לאומי
קפריסין). פרסים: **'מחזאית השנה' על ההצגה "אדם לא מת סתם" 2013, פרס רוזנבלום
למחזאית 2014.**



ניב מנור עיצוב תפאורה

בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת
תל אביב.

בין עבודותיו: בוגד, דרך השלום, ארוחה
עם אידיוט (ת' באר שבע), מחוברים לחיים,
קרום, שורת המקהלה (ת' הקאמרי), קב"ן, גבעת
חלפון אינה עונה, מי מפחד מווירג'יניה וולף?
התקווה, לבד בברלין, יחסים מסוכנים, עשר דקות
מהבית, יהוא, אלוהים מחכה בתחנה, השבועה,
לא אשנא (ת' הבימה), נבוקו, טוסקה, אורפיאו
ואאורידיצה, מאדאם באטרפליי, החטיפה מההרמון,
חליל הקסם, סינדרלה (האופרה הישראלית), רודף
העפיפונים, חוות החיות (ת' גשר), אוסלו, הפרדס, אמא שלו, אהבה זה לא הכל, משחקים
בחצר האחורית, תפוחים מן המדבר, זוג, טריאז' (ת' בית ליסין), הקומיקאים, צניחה
חופשית (ת' חיפה), פר גינט (אנסמבל עיתים).

טל בלכרוביץ' מוזיקה

מלחין, מעבד ומפיק מוזיקלי.



בין עבודותיו בתיאטרון: הלחין מוזיקה להצגות: אינטימיות, משפחה חמה, הגלולה (ת' בית ליסין). בעל למופת (ת' הקאמרי). שחק אותה סם, הכל בגן (ת' באר שבע). ניהול מוזיקלי ועיבודים למחזות הזמר: מרי לו, הלהקה (ת' הארצי). ביולי שוורץ (פרס פסטיבל מחזות הזמר 2014 על התיזמורים להפקה), צ'אפלין, הכל זהב, התחנה (ת' חיפה). מצחיקונת, שיער, פשוט לאהוב, דבר מצחיק קרה (ת' הקאמרי). קזבלן, הרפתקאות הדוד אריה, נתתי לה חיי (ת' הבימה). אוליבר טוויסט, אבניו קיו, סיפורי נרניה, אוי אליאס אליאס (הפקה פרטית). דייט ראשון, פרנקנשטיין הצעיר, לשקשק את העיר, היפה והחיה, תרגיע (בתי הספר למשחק יורם לוינשטיין ובית צבי). הפקות לילדים: אי הילדים, לאסי - שובי הביתה, ילדיסקו, אינשטיין - הילד שלא הפסיק לשאול, גוליבר, בוא אלי פרפר נחמד, צפרדי וקרפד, הכבש ה-16 (ת' המדיטק). קזבלן, הכוכבים של סבא (ת' השעה). אגדות שלמה המלך ומלכת שבא, בגן של ביאליק, תיבת נוח, סיפורי איתמר ורותי גם, אגדה על קערה ומצקת (ת' אורנה פורת). האף של ואן-גוך (ת' גושן). לציונה יש כנף אחת (ת' הקיבוץ). סדרות ילדים בטלוויזיה: פרפר נחמד (-2022 2023), אולי פיל, דן ומוזלי, משפחה באוטו (חינוכית). רחוב סומסום (הופ 2009). בית ספר למכשפים (ערוץ לוגי). עיבד והפיק מוסיקלית את האלבומים והמופעים לילדים: ענן על מקל, אם פתאום אפגוש אריה, שבת בבוקר עם דידי (שחר) וירדן (בר-כוכבא), איתם הוא מופי עבכל רחבי הארץ ומחוצה לה.

אביה בש עיצוב תלבושות

בוגרת המסלול לעיצוב תפאורה ותלבושות בסמינר הקיבוצים.



בין עבודותיה בעיצוב תלבושות: מוטרפים מאהבה, בעלה של אשתי, ורסצ'ה שם זמני, אגדת רובינא, מסעות הדוד אריה, עושה כרצונו, אמא אמרה שאסור, ליזולטה במאי (ת' הבימה). חוות החיות, הקליינט, רודף העפיפונים, אלף שמשות זוהרות, חומות של תקווה (ת' גשר). רומיאו ויוליה, אני סבתא שלך (ת' הקאמרי). המשרתות (ת' הרצליה). תופעות לוואי (ת' חיפה). זריחה, עבדאללה שוורץ, פנתר שחור, תפוחים מן המדבר, זוג, טריאז', בבצ'יק, בן קודש לחולון (ת' בית ליסין). לא משלנו (ת' באר שבע). לא רק בלונדיניות (מעין צלנר הפקות). קרליבך חי (ת' היידישפיל). שרלוק הולמס, גיבורה קטנה, אדיסון, הניצחון הסופי, הודיני (ת' ארנה פורת). הנקה ופיט, ילדי בית העץ, הסודות של מאי, המסע המופלא לארץ המילים, הלב, חנן הגנן (ת' המדיטק). כלבים יושבים (פסטיבל עכו). חרדים, הבלון האדום (פסטיבל ת' רחוב בת ים). משחק עכשיו (חג המחזמר). ארץ קליק, העולם על פי אלון (פסטיבל חיפה לילדים). כמו כן עיצבה תלבושות להצגות בבתי ספר למשחק.

טל קון עיצוב תנועה

בוגרת תואר שני בהצטיינות יתרה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב (2021). בוגרת בהצטיינות של בית הספר לאמנויות המחול במכללת סמינר הקיבוצים, תואר ראשון בהתמחות בהוראת תיאטרון-מחול (2012).



כוריאוגרפיה, עיצוב ובימוי תנועה בהצגות: Landestheater אוסטריה: Aquarium 1,000, Tutorials בתיאטרון חיפה: בעלים ונשים, אקווריום, זיתים, קרקס של יהודים, אמסטרדם, פאקינג תתעוררו. בתיאטרון הקאמרי: מפיסטו. בתיאטרון הערבי עברי: בלוק 30. בתיאטרון האינקובטור: גידי – מחזמר בהקיץ, המון מה להפסיד. בתיאטרון המדיטק: דון קישוט, קאיטוש הילד המכשף, לאסי, החתול במגפיים. בתיאטרון השעה: אחרי החגים, מכתבים לאחי, זה בראש שלך. בסטודיו למשחק ניסן נתיב: ככלות חמש שנים. בסמינר הקיבוצים: הסוחר מוונציה, הסערה, המסיבה הזאת שכולם מדברים עליה. בסטודיו למשחק יורם לווינשטיין: החייל הרזה. משחקת בהצגה בית ספר מאת יהונתן רון. הוראת תנועה לתיאטרון בתיכון "בן צבי" קריית אונו ובתיכון "בליך" רמת גן.

אורי מורג מעצב תאורה

בוגר מגמת בימוי והפקת תיאטרון בסמינר הקיבוצים 1995. בוגר סדנאות תאורה בפסטיבלים בחו"ל.



בין עבודותיו: עיצוב תאורה למאות הצגות באופרה הישראלית, תיאטרון הקאמרי, תיאטרון הבימה, תיאטרון חיפה, תיאטרון באר שבע, תיאטרון קליפה, תיאטרון המדיטק, להקת המחול ענבל פינטו, פסטיבל "הרמת מסך", כל תיאטרוני הילדים, קרן אור הפקות, תיאטרון בית לסין, מרכזי מבקרים, מוזיאונים, מיצגים במרחב הציבורי. משמש כיועץ תאורה לגופים שונים ביניהם: מוזיאונים, תיאטרונים, מרחבים ציבוריים וכדומה. זוכה בפרסי עיצוב תאורה בהצגות לילדים ולנוער ב-2008/9, 2015, 2009/10, 2020, 2021, 2022. **פרס קיפוד הזהב לעיצוב תאורה 2016 (להצגה אי שפיות). מדליית זהב לעיצוב תאורה בפסטיבל בהאנוי, וייטנאם להצגה BPOLAR.** בין עבודותיו כבימאי: משחק מסוכן (ת' הקאמרי), שיטת הקסיופיאה (כתיבה ובימוי), מלכודת החופש (פסטיבל עכו), איש, אישה ורוח זר (פסטיבל ישראל 2009).



גילי קוזין אולמר ויאנה מלישב- "סטודיו מרבה ידיים" עיצוב ובניית בובה

גילי קוזין אולמר בוגרת האקדמיה לאמנויות הבמה בסנט פטרבורג 2005 בהצטיינות (MA). מלמדת עיצוב ובניית בובות במרכז לתיאטרון בובות בחולון, בביה"ס לתיאטרון בובות של דבורה צפירי ובבית 9 בחיפה. יאנה מלישב בוגרת בית הספר לתיאטרון בובות בחולון 2014 ואוניברסיטת טביליסי 1994 (MA). השתתפה בתערוכות בין לאומיות שונות כגון קסם הבובות בחיפה, בשנים 2011 ו-2012. קרמיקאית בעלת סטודיו עצמאי.



עיצבו בובות, תפאורות, תלבושות, מסכות ואביזרים להצגות רבות, ביניהן: גרין מייל (ת' באר שבע), הנסיך הקטן (ת' דימונה), חלום ליל קיץ (סטודיו למשחק ניסן נתיב), האומר כן, האומר לא (מעבדת תרבות דימונה), טרמפ על מטאטא (ת' המטמון), סמוראי בחורף/מוצא של כבוד (ת' מראה), ימים בגן עדן (ת' באר שבע), מלך הכלבים (ת' בית לסיון), פתאום דפיקה בדלת (ת' הקאמרי), בדמי ימיה (ת' החאן), סיפור פשוט (ת'

הבימה), שיר ישן, רחוק (ת' החאן), הרפתקאות חמור שכולו תכלת (ת' חיפה), מתיא (אנסמבל עיתים), אניהו (ת' הקאמרי), מסע בין חלמונים (אנסמבל עיתים), אל הירח ובחזרה (ת' לילדים ולנוער באר שבע), שקשוקה ושווד הלימונים הגדול (ת' אורנה פורת), שמונה בעקבות אחד (ת' הקיבוץ), summer snow (להקת בת שבע), לאסי (ת' המדיטק).

גוני פז הדרכת בובה

יוצרת בינתחומית, בובנאית תיאטרון וטלוויזיה ומרצה. בוגרת "בית הספר לתיאטרון חזותי" ו"בית הספר לאמנות תיאטרון הבובות חולון".

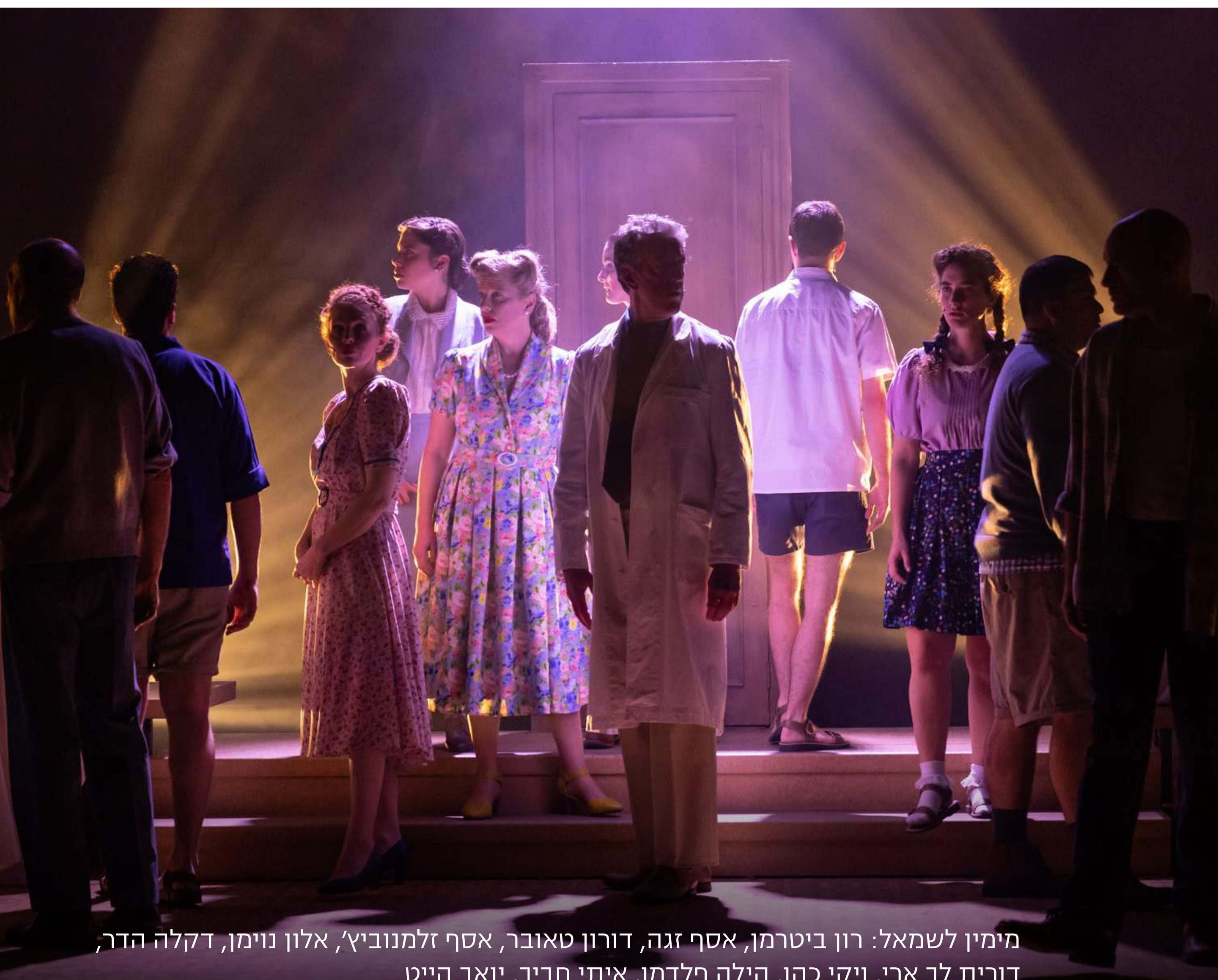


במהלך 15 השנים האחרונות יוצרת, מביימת, יועצת ומשתתפת במגוון יצירות בתיאטרון הרפרטוארי והפרינג', מנפשה ומדבבת בתוכניות טלוויזיה לילדים ומבוגרים. בין יצירותיה לבמה: נשמה את לא אשמה Blush עם אנסמבל עיתים, טיול לילי תיאטרון הקרון עם מיכל בן ענת. בסדרה עולם קטן בכאן 11 ותחקירנית בחדשות 13.

שקד שפירא עוזרת במאי

עצמאית בתחומי התרבות והאמנות.

בעלת תואר ראשון בהצטיינות במדעי החברה משולב מדע המדינה ותואר שני בספרות השוואתית וכתביה יוצרת באוניברסיטת בר אילן. למדה תסריטאות וכתביה יוצרת אצל הבמאים אבנר ברנהיימר וסיגל אבין בסדנאות הבמה ועריכה ספרותית בנוצה וקסת. השתתפה בתוכנית הכשרה למדיניות ושירות ציבורי של אגף נציבות שירות המדינה. עבדה בספרייה הלאומית כמפיקה בפועל ומפיקה בפועל של סדרות הרשת. שמשה כמלוות תוכן ועורכת בקבוצת ניב ותחקירנית ועוזרת במאי בסדרה עולם קטן בכאן 11 ותחקירנית בחדשות 13.



מימין לשמאל: רון ביטרמן, אסף זגה, דורון טאובר, אסף זלמנוביץ', אלון נוימן, דקלה הדר, דורית לב ארי, ויקי כהן, הילה פלדמן, איתי חביב, יואב הייט



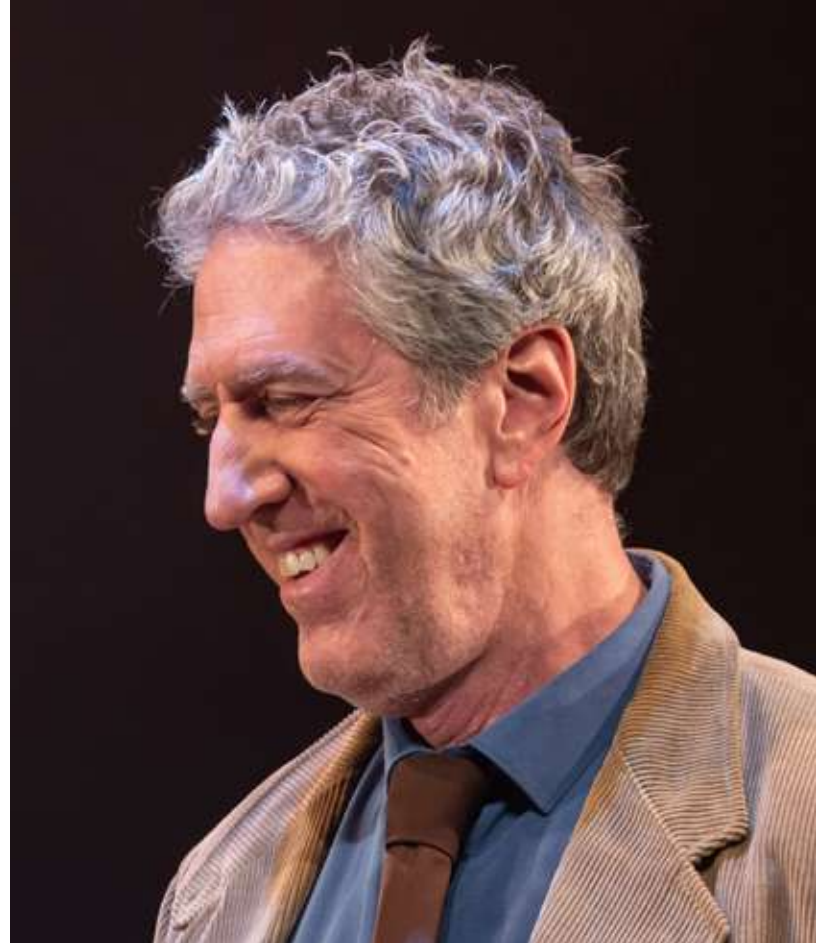
מימין לשמאל: דורית לב ארי, יואב הייט



מימין לשמאל: רון ביטרמן, אסף זגה, דרון טאובר, יואב הייט, אסף זלמנוביץ, איתי חביב, דורית לב ארי, ויקי כהן, דקלה הדר, הילה פלדמן

אלון נוימן יצחק קרונזון

נולד בחיפה, שרת בתיאטרון צה"ל, למד משחק וקולנוע ב-NYU בניו יורק, וב-"MOUNT VIEW THEATRE SCHOOL" בלונדון. הוכשר בלוס אנג'לס כמורה בטכניקת "איוונה צ'בק" למשחק מול מצלמה, אותה הוא מלמד בארץ למעלה מ-10 שנים.

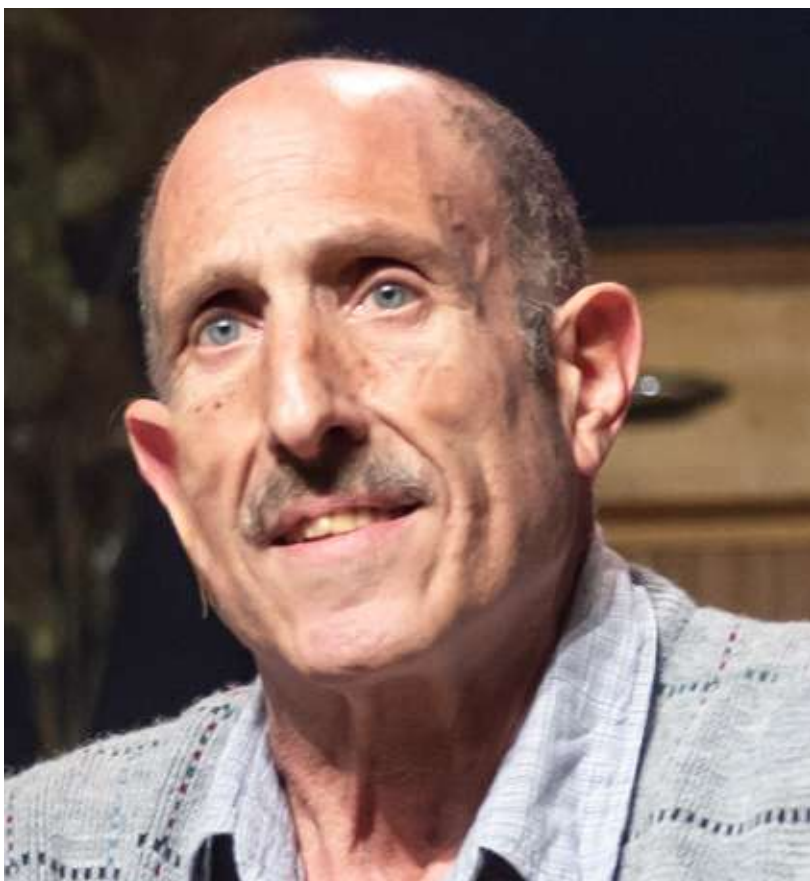


מופיע כ-30 שנה בפורמטים שונים של אילתור, בטלוויזיה ("של מי השורה הזאת") ועל במות מסחריות

ופרטיות ברחבי הארץ. מעביר סדנאות אילתור לחברות וגופים מסחריים. משדר כ-10 שנים ב"רדיו מהות החיים". בשלוש השנים האחרונות כותב עורך ומגיש תוכנית אישית בשם "המניע", בה הוא חוקר ומציג נושאים שהם הלחם והחמאה של החוויה האנושית. היה בצוות המקורי שיצר והקים את המופע "מיומנה", אתו הופיע בארץ ובעולם. בתיאטרון: שיחק בתיאטרון באר שבע, חיפה, הבימה, בית ליסין, בקאמרי ובגשר. זכה בציון לשבח על הצגת היחיד תום בתיאטרונטו 2006. בקולנוע: העיר הזאת, שאיפה לחיים, היום שאחרי לכת, יין, מלח הארץ, אחד משלנו, מתנה משמיים, העולם מצחיק, מקס ומוריץ. בטלוויזיה: "Hit & Run" (נטפליקס), קפה עמליה, אולי פיל, 70 מיליון סיבות לעושר, אבאזאמאז, המגפה, גאליס, כוכב הצפון, מילואים, חשופים, שיעור מולד, עד כאן, של מי השורה הזאת?, חדשות מפתיעות, המדריך למתחילים, שערורי.

יואב הייט זלמן

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב 1993.



בין תפקידיו: איפגניה באוליס, אידיוט לארוחה, צומת וולקן, הגברת הראשונה (ת' באר -שבע). פימה, אברם, איש ואישה אחת, דצמבר, המתאבד, שלוש אחיות, עירם של האנשים הקטנים, ירמה, ים-יבשה-ים (אנסמבל ת' הרצליה). קפה ערבה (ת' בית ליסין). מילאנו (ת' הקאמרי). מריוס (ת' הבימה). רוח ים, בריאת העולם ועסקים אחרים, לילה בקניון, בית הקפה של ירח אוגוסט, בני ערובה, המיליונרית

מנאפולי, הברבור (ת' חיפה). הימליה (פסטיבל עכו). הקרקס של מקס (תיאטרונטו). מסיבת יום הולדת (אנסמבל עת) אי-שם, בסימן הלוטוס (אנסמבל פספורט). בטלוויזיה: הנערים, רק להיום, אוטונומיות, כיפת ברזל, הצורך, שטיסל, חצויה, דאוס, משמורת, מתי נתנשק, אולי הפעם, חיי כלב, לתפוס את השמיים, טלנובלה בע"מ, הפוך. בקולנוע: משהו יאהב מישהו, הכל מתחיל בים, תהילים, איזה מקום נפלא, המסע הארוך, שחקנים.



דורית לב ארי ליזה בוגרת הסטודיו בהנהלת ניסן נתיב.

בין תפקידיה בתיאטרון גשר: טרטיף (מריאן), כפר (העז דיצה), שלוש אחיות (נטשה). בתיאטרון חיפה: ציד המכשפות (מרי וורן), החתונה האחרונה (הכלה). בתיאטרון הקאמרי: כטוב בעיניכם (סיליה), חברות הכי טובות (תרצה), בשם האהבה (ניקי). בתיאטרון הבימה: תקופת הסתגלות (דורותיאה), אנה קרנינה (דולי), אוגוסט מחוז אוסייג' (ברברה). בתיאטרון חיפה: דפוקים (בלה), בעלים ונשים (ג'ודי). בתיאטרון הקאמרי: הבן (אן). בקולנוע: אין שמות על הדלתות, הכל מתחיל בים, חמש שעות מפריז, הבלתי רשמיים, אשה עובדת. בטלוויזיה: הפוך, פלורנטין, אשה מרציפן, מזל דגים, בנות בראון, מיכאלה, אהבה זה כואב, המקום, פולישוק, טקסי דרייבר, יום האם, קופה ראשית, כיפת ברזל, זאת וזאתי, ישמח חתני, מלאך משחית.

אסף זלמנוביץ' קרונזון הצעיר

בוגר הסטודיו של יורם לוינשטיין, 2024.
שירת בלהקת חיל החינוך והנוער.

בין תפקידי בתיאטרון:

GODS BLOCKBUSTER (פסטיבל עכו 40), הקהל מתבקש לעמוד (פסטיבל עכו 41), אייפון נתתי לנורית (הפקת חנוכה), העז או מי זאת סילביה (הפקה עצמאית), עולם ירוק" (הצגת ילדים), האופרה הישראלית: חליל הקסם, נאבוקו (רקדן). קולנוע/טלוויזיה: מי שמע על חווה ונאוה (yes), שועלים קטנים (סרט קצר).



דקלה הדר דובי, פיודורובסקי, קריינית רדיו, ערביה, האחות חודורובסקי

בין תפקידיה: בתיאטרון הקאמרי: כנר על הגג, סלאח שבתי, הנפש הטובה מסצ'ואן, חברות הכי טובות (תרצה הצעירה), שלום לך ארץ, לרציניים בלבד. בתיאטרון בית ליסין: זיסעלע, ברודוויי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ (פק), תמונות יפואיות, מנדרגולה (ליגוריו), משאלה אחת ימינה (אילנה), אביב מתעורר (מרתה), אחים בדם (לינדה), משאלה אחת ימינה (אילנה), מקסי ואני, מימונה, אמא מאוהבת, עובד בשביל שניים (רייצל), הקוסם מארץ עוץ (טוטו), פינוקיו (פינוקיו). בתיאטרון באר

שבע: קצר, שיעור. בתיאטרון המדייטק הלב (מרקו). בתיאטרון ארנה פורת: מורה לחיים (רבקה), שלמה המלך ומלכת שבא (המספרת). בטלוויזיה: צומת מילר, חברות, הקלמרים, דן ומוזלי, אחת שיודעת, בית ספר למכשפים, יורם החכם, המועדון של יובל המבולבל, ממלכת טוביהו.



רון ביטרמן ויינברג, בן גוריון, מוישה, הלמוט

בוגר סמינר הקיבוצים מחזור 2004.

בין תפקידיו: איזבלה, קומדיה של טעויות, המשרד, פיאף, הרוזן ממונטה קריסטו, קן הקוקיה, הכול אודות חווה, מהומה רבה על לא דבר, טירונות בלז, הגיבן מנוטרדאם, שחק אותה סם, רומיאו ויוליה, הרולד ומוד, עפיפונים, בימינו לא יוצאים לדו קרב, ימים בגן עדן, השיטה, הבא אחריו, הדירה של רוזה, נופים קסומים, ארוחה עם אידיוט, כולם היו בני (ת' באר שבע). המדריך לחיים הטובים (ת' הבימה). גיבורים בעל כורחם (ת' אורנה פורת). אניהו, פצפונת ואנטון (ת' באר-שבע). ארץ התווים (ת' חיפה). מסביב



לעולם בשמונים יום (ת' השעה). בטלוויזיה: החממה, חטופים 2 אינפיניטי (יס). בקולנוע: אלוהי הפסנתר. מחזהו הקצר "סודות ושקרים" עלה בפסטיבל תיאטרון קצר 2021.

הילה פלדמן אסתר

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה של סמינר הקיבוצים, 2001 – 2004. בעלת תואר ראשון במדעי המדינה ויחסים בינלאומיים ותואר שני בביטחון ודיפלומטיה (אוני. תל אביב) ובדמוקרטיה בין תחומיים (האוני. הפתוחה).

בין תפקידיה בתיאטרון הבימה: מירלה אפרת (שיינדלה), הדה גאבלר (הדה), הסוחר מוונציה (פורציה), כי בנו בחרת (שירה), אלוף הבונים (הילדה ואנגל), מסילה לדמשק (ניני), השחף (מאשה),

משוגעת (איה), החגיגה (פיאה), אנטיגונה (איסמנה), רכוש נטוש (אלינור), מלחמה (בנינה), חודש בכפר (ורה), המדריך לחיים הטובים (אלונה). בתיאטרון בית ליסין: החדר האחורי (דפי 7), אלה גרוסמן (אלה). בתיאטרון גשר: בכל שעה עגולה (איה). בקולנוע: אנטנה (נטע), הדרך לאן (אידיית), למלא את החלל (פרידה), וביום השלישי (לורן). בטלוויזיה: שטיסל 2022, הפקולטה, דבר על מקום הימצאם (ערוץ 1), המיוחדת, גירושים נפלאים, משמורת" (ערוץ 2), להשתחרר מסוזי" - פרויקט "ראשון בדרמה, הילד של דיאנה (ערוץ 2), חלומות נעורים (ערוץ 3). **פרסים: זוכת פרס השחקנית המבטיחה של הבימה לשנת 2006, זוכת פרס השחקנית הטובה ביותר לשנת 2010 בפסטיבל ירושלים על תפקידה בסרט: וביום השלישי.**



איתי חביב מוליק, בבון,
פרופ' שטרן
סטודנט שנה ג' בבית ספר למשחק
"גודמן". קיבל תעודת הצטיינות בסיום
שנה א'. ייצג את בית הספר בתחרות
המונולוגיים הקומיים הארצית ע"ש ספי
ריבלין.

בין תפקידיו בתיאטרון באר שבע: דרך השלום
(2021), אחד משלנו (2022, דדה).



אסף זגה אשר, הכל מתוק,
תלמיד

בוגר גודמן-בית ספר למשחק בנגב, מחזור
י"ד.

בין תפקידיו: אחד משלנו, גיבור, צומת וולקן, כולם
היו בני (ת' באר שבע). בטלוויזיה: השוטרים, אזהרת
מסע, פאודה 4, שישה אפסים, אלף, שמיים אדומים,
השוטרים 2. פרסומות: הפועל באר שבע.



ויקי כהן ציפורה קרמר,
ד"ר קרומהולץ

בוגרת בית הספר למשחק גודמן.

בין תפקידיה: בתיאטרון ב"ש: פרפרים הם
חופשיים, מניין נשים, חלום ליל קיץ (הלנה)- פרויקט
מיוחד של הסמפוניטה באר שבע. בקולנוע:
רעש לוואי (ויקי, סרט גמר בבצלאל זוכה פסטיבל
"afinilm" אוסטרליה בקטגוריית הסרט הקצר הטוב
ביותר). בטלוויזיה: תפקיד אורח בעונה החדשה של
צומת מילר.



דורון טאובר ברכה שפילמן

בוגרת בית ספר למשחק גודמן, 2023.
בין תפקידיה: כולם היו בני (לידיה לובי).





מימין לשמאל: איתי חביב, רון ביטרמן



מימין לשמאל: אלון נוימן, הילה פלדמן, יואב הייט, אסף זלמנוביץ, איתי חביב



ויקי כהן

ד"ר שלומי קודש יוסי רייך גלית שביט ממונה בטיחות פוזנר בטיחות ייעוץ משפטי עו"ד רמה לשם עו"ד אהוד ערב משרד רו"ח חדד ושות' מבקר פנים רו"ח אריק קטורזה רופא התיאטרון ד"ר מיקי (מייקל) גידון	צוות במה חנוך אברהם תומר אברהם אריה לוצאטו יהודה מלסה ארבל פורסטר קובי צמח אחראית מלבישות לריטה מיגירוב מלבישות יהודית אלקיים שנית ביטון אביבית מלכה מחלקת סאונד ומולטימדיה יעקב אבודרהם אנדריי לומונובסקי ארטיום קולסניקוב ניר רובין תאורה רותם אבירם אבי זוהר אלירן צדיק גבי פרידריך הנהלה ציבורית יו"ר פרופ' אייל שיינר זיו אופק אבי אטיאס ד"ר אנגלרט מאיר פיני בדש נעמי בלומנטל אלי בן סימון ראובן בן סימון דניאלה גז אשר גרינבאום פרופ' צבי הכהן אפרת זיו-אספיס עמירה חיים עפרה חן סימה כחלון גילה לוי עופר ליפשיץ עליזה מנור פרופ' ג'ורג' מרקוביץ עו"ד מאיר סהר אריה קליינמן אמיר רוזנבליט	אחראית משמרת ורכזת הדרכה חגית שלי מכירות מנויים ורד דהן בת חן סוויסה מעיינ בונייה תמי חיימטוב נטלי נווה פרץ רעות סבח אורלי קדוש נטלי רפאלוב שירות לקוחות מאי בן עזרי הודיה וולפוביץ ניקול פנחסוב אלמה פרייד הודיה סברו ליאור ממן רכזת בקרת מינויים יפעת חלילי דוברות ויחסי ציבור רוני מנשה מויאל מנהלת מחלקה חינוכית שלי ליכט רכזת תכניות ויזמות יעל זהבי רכזת אדמיניסטרציה מחלקה חינוכית מזל אבר רכזת חוגים וקורסים הדר אברבאל מנהל הצגה איציק קריספין מעצבת ומנהלת מחלקת תלבושות ואביזרים גילי כוכבי מחלקת תלבושות ואביזרים עירית פלדמן מנהל מחלקת תאורה שמואל מור מנהלי במה אלי יורם מוטי ברהום אלעד רחמים	מנכ"ל שמוליק יפרח מנהלת אמנותית שיר גולדברג סמנכ"ל כספים ואדמיניסטרציה עודד יצקן מנהל ייצור, הפקות ותפעול יואב מהרבני מנהל טכני מחלקת סאונד ומולטימדיה אופיר ספיר ע. אישית למנכ"ל דנה קוניו מנהלת לשכת מנכ"ל תקוה סקוי ע. אישי למנהלת אמנותית טל בסון חברי הוועדה האמנותית רותי טון טל בסון יועצת וקשרי חוץ רותי טון חשבת רו"ח עירית שטופמאכר הנהלת חשבונות אירית שרור חשבות שכר והנהלת חשבונות אילנית דחליקה מנהלת מכירות אזור דרום אושרה דנן מנהלת מכירות חוץ ולוח רונית קריספין מנהל דיגיטל מיכאל קושניר מנהלת פרסום והפקות אירועים שני אמור מנהלת מחלקת מכירות ושירות לקוחות אילנית וקנין-בקר
---	---	--	---

להצגה **אמא, שמש ומולדת**

מנהל ייצור, הפקות ותפעול יואב מהרבני **מנהל טכני** אופיר ספיר
מנהל הצגה איציק קריספין **עוזרת במאי** שקד שפירא **מנהל במה** יורם אלי
תפעול תאורה אבי זוהר **תפעול סאונד** יעקב אבודרהם **רקוויזיטים** ארבל פורסטר
עיצוב שיער וסירוק פיאות לריטה מיגירוב **מלבישות** לריטה מיגירוב אביבית מלכה
בניית תפאורה דודי בית מלאכה **עריכת תכניה והגהה לשונית** רותי טון
צילום הצגה מעיין קאופמן **אריזה גרפית** גיא יעקב ישראלי. *60y j x c o # i s r a e l i*

יו"ר אגודת הידידים גב' עליזה מנור**מייסדים**

אדמה מכתשים

לוי אריה- הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA
 לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ
 רינה רמות - מתן שירותי בריאות בע"מ
 עליזה מנור- ע.ע מנור ייזום, שיווק וניהול בע"מ

ידידים לפי סדר א'-ב'

אברהם עדי ואליזבט,

אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו, רויטל ומרקו אברג'ל - "א.א.ר 1009 בע"מ",
 אופק ורד זיו, איתני רונית ואלדד, אליה רחל ומקס - מגזין ברנז'ה,
 אלימלך כוכי ומאיר- אחים אלימלך בע"מ, אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות,
 שלומי ויעל בהט - ש.י שנבר בע"מ, אבי ומירב ביטון - "נ.ל פרוג'קט בע"מ", בלהה אדם,
 בלומנטל נעמי, בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ, בן כנען סימה וישראל, בן סימון רינה ואלי,
 ד"ר ברנר הלל ודורה, גז דניאלה ויוסי, גרינבאום אירית ואשר, דורון מוטי וחני, הרצנו מלי וינקו,
 חיים עמירה ונתן, חמו שי - עבודות בניה בע"מ, כהן אביב ויוליה, כהן מיכל ושלמה,
 כהן שוש ויעקב, כחלון סימה ויעקב, אהרון כץ ומרים עינן, ליליאן עידו ואסתר,
 ליפשיץ איריס ועופר, לצר רחל ודר' שמחה, ד"ר מייסלוס מקס ורוסיטה,
 עו"ד סימונה גולדמן ואריה מימון, בן שמואל יצחק, נגב מינרלים בע"מ - רזין אלי וניצה, עפרה חן,
 נגר מיטל ורון, נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי, עטר בתיה ופרופ' דן, עמרני עמליה ומנחם,
 פוגל אירית ומוטי, צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית, קארס נורית וסיוון,
 דיתה ומשה קליינמן, רוזנבליט אמיר, רוט אנה ואורי, ד"ר גרגורי ריביצקי ואנה צינברג,
 רייך יוסי ומרגית בוגן- בית מרקחת הנגב, שדה טל, שוורץ גישרה,
 שופן יהודית - כימקונטקט ישראל בע"מ, שמואל שלום, פרופ' דורית ואלון תבור,
 תבליני מימון - מימון אברהם ואתי

איתי אורי*, אפרת ארנון, רון ביטרמן, אורי בלופרב, ירדן בר כוכבא הלפרין,
 תמיר גינזבורג, צחי גראד, תום גרציאני, דקלה הדר, יואב הייט, אסף זגה*, אסף זלמנוביץ',
 איתי חביב**, דורון טאובר*, אורן כהן*, ויקי כהן*, ליר כץ, אביב כרמי, דורית לב ארי,
 רון מגידיש*, מיכאל מושנוב, אלון נוימן, לירן מזרחי*, נופר סלמן, הילה סעדה, אדוה עדני,
 תקוה עזיז, הילה פלדמן, עמית פרטוק*, רעות רגב*, לאורה ריבלין, מולי שולמן, מאי שניידר*

*בוגרי **גודמן**, בית ספר למשחק בנגב**תלמידי **גודמן**



מימין לשמאל: אסף זלמנוביץ', אסף זגה

MOTHER, SUNSHINE, HOMELAND

Credits

After the book by
YITZHAK KRONZON

Adapted by
Noam Shmuel & Jonni Zicoltz

Directed by
Noam Shmuel

Dramaturgie
Shahar Pinkas

Set Design
Niv Manor

Music
Tal Blecharovitz

Costumes
Avia Bash

Movement
Tal Koon

Lighting
Uri Morag

Design&Production
of puppet
& Gili Cozin-Ulmer
Yana Malishev

Puppet instructor
Gony paz

Assistant Director
Shaked Shapira

Actors

Itzhak Kronzon
Alon Neuman

Zalman Kronzon
Yoav Hait

Liza Kronzon
Dorit Lev Ari

Young Kronzon
Assaf Zalmanovitch

Dubi, Fiodorowski,
Radio Announcer, Arab
Woman, Nurse Khodorovsky
Dikla Hadar

Weinberg, Ben Gurion,
Moishe, Helmut
Ron Biterman

Esther
Hila Feldman

Mulik, Babun, Prof. Stern
Itay Haviv

Asher, "Everything Sweet"
Assaf Zaga

Zipora Kremer, Dr. Kromholtz
Viki Cohen

Bracha Spielman
Doron Tauber

Synopsis

Yitzhak Kronzon, a well-known Israeli cardiologist, who has lived in New York for years, returns to Israel due to the sudden death of his father, with whom he had not been in contact for twenty years. The visit floods him with memories of his childhood in Haifa in the 1950's. He remembers the colorful residents of the neighborhood of "Geula" street, his best friend, his unrequited first love and for the first time in his life, re-examines his complex relationship with his parents, confronts feelings he repressed and misses historic days that will never return.

"Mother, Sunshine and Homeland" is told through the eyes of a teenage boy, whose whole world is the Haifa playground that surrounds him. Through dealing with the small details of life, the lives of the characters unfold with all their ridiculousness and pain, and alongside them also our own lives.



Opening: 01 January 2024, Beer Sheva Theatre

🕒 **1 Hour and 40 minutes** with no interval

Right to left: Viki Cohen, Itay Haviv, Alon Neuman, Dikla Hadar, Assaf Zalmanovitch





זוכה "אות בן-גוריון"
לשנת תשפ"ב, אוקטובר 2021,
מטעם אוניברסיטת בן-גוריון בנגב



☎ *2690 www.b7t.co.il   תיאטרון באר שבע  b7ttheater
📍 שדרות רגר 41, המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע

אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי